

พุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณหงษ์

ฉบับที่ ๑๓ ประจำเดือน มกราคม-มีนาคม ๒๕๖๔

โครงการพุทธสถาน
ลพบุรีศรีสุวรรณหงษ์

พุทธธรรมนำส่งกรานต์ผ่านวิกฤต

สงกรานต์ ผ่านราศีปีที่แล้ว
ปี เจียบงันผันผ่านพร่องสุขศรี
กลาย เป็นกลสนเทห์ประเพณี
มา กับโรคย่ำยี "โควิดภัย"

ถึง เวลาสุขสันต์ยังขวัญเสีย
สงกรานต์ พาใจละเหี่ยห่อนสดใส
ปี หกสี่ยังหมองส่องทุกขใจ
นี้ โฉนจักถึงฝั่งสิ้นกังวล

เรา ผู้รักความดีเป็นที่สุด
ต้อง ยื้อยุดพุทธธรรมล้าเหตุผล
สืบ สลักปักจิตนิमितตน
สาน มโนโสภณวิมลพร้อม

สร้าง ศีลสัตย์พัฒนาศรัทธามั่น
สู้ชี สรรค์สมาธิพรมบ่มกายหอม
ให้ มีปัญญาเยียมไม่เกรียมกรอม
เมื่อ ปัญหารายล้อมแก้โดยพลัน

ถึง จะมีทุกข์ภัยโรคใดเข้า
สงกรานต์ ก็บรรเทาเฝ้าฟูขวัณ
ปี ไหนไหนใสส่องผ่องพราวพรรณ
หน้า สดชื่นทุกคืนวันสุขสันต์เอย.

พันเอก(พิเศษ)ศรัณยภูมิ ผู้พึง
อดีตผู้อำนวยการกองอนุศาสนาจารย์ กรมยุทธศึกษาทหารบก
กรรมการมูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
ผู้ประพันธ์

โครงการ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๓ ประจำเดือน มกราคม-มีนาคม ๒๕๖๔

การยืม เป็นเอกลักษณ์ ของคนไทย ที่ถูกปลูกฝังตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถือได้ว่าการยืมนั้น เป็นมารยาททางสังคม ซึ่งทุกครั้งที่ยืม มีวัตถุประสงค์ เพื่อ “ยืมให้ด้วยความปรารถนาดี ยืมให้ด้วยความเมตตา ยืมให้ เพราะหวังว่าคนตรงหน้าจะมีความสุขกับรอยยิ้มที่ส่งให้” เป็นคำสอน จากพระราชวิสุทธิประชาณาท (เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ และที่ปรึกษามูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ) ยืมที่ออกมาจากหัวใจ ยืม เพราะมีความสุข ความสุขที่ได้จากการทำความดี ได้ทำบุญ ทำนุบำรุงพระศาสนา โครงการพุทธสถานฯ จึงขอบอกบุญ เชิญชวนพุทธศาสนิกชน ทุกท่าน ร่วมสมทบทุน จัดสร้างอาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ เพื่อเป็นสมบัติของพระพุทธศาสนาสืบไป

วัตถุประสงค์ ในการจัดสร้าง

๑. เพื่อประดิษฐานพระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ปางตรัสรู้ ขนาด หน้าตัก ๕.๙ เมตร สูง ๙ เมตร
๒. เพื่อประดิษฐานพระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ๘๘ ปาง ขนาดหน้าตัก ๓๒ นิ้ว
๓. เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบศาสนพิธี และ กิจกรรมทางพระพุทธศาสนา
๔. เพื่อเป็นแหล่งเผยแพร่ และเรียนรู้เรื่องราวทางพระพุทธศาสนาและพุทธประวัติ

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษาและอำนวยการ

หลวงพ่เจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชาณาท (อลงกต ดิกขปัญโญ)
พระครูภัทรปัญญาวัธ (เอก ภทฺทปัญโญ)

บรรณาธิการ

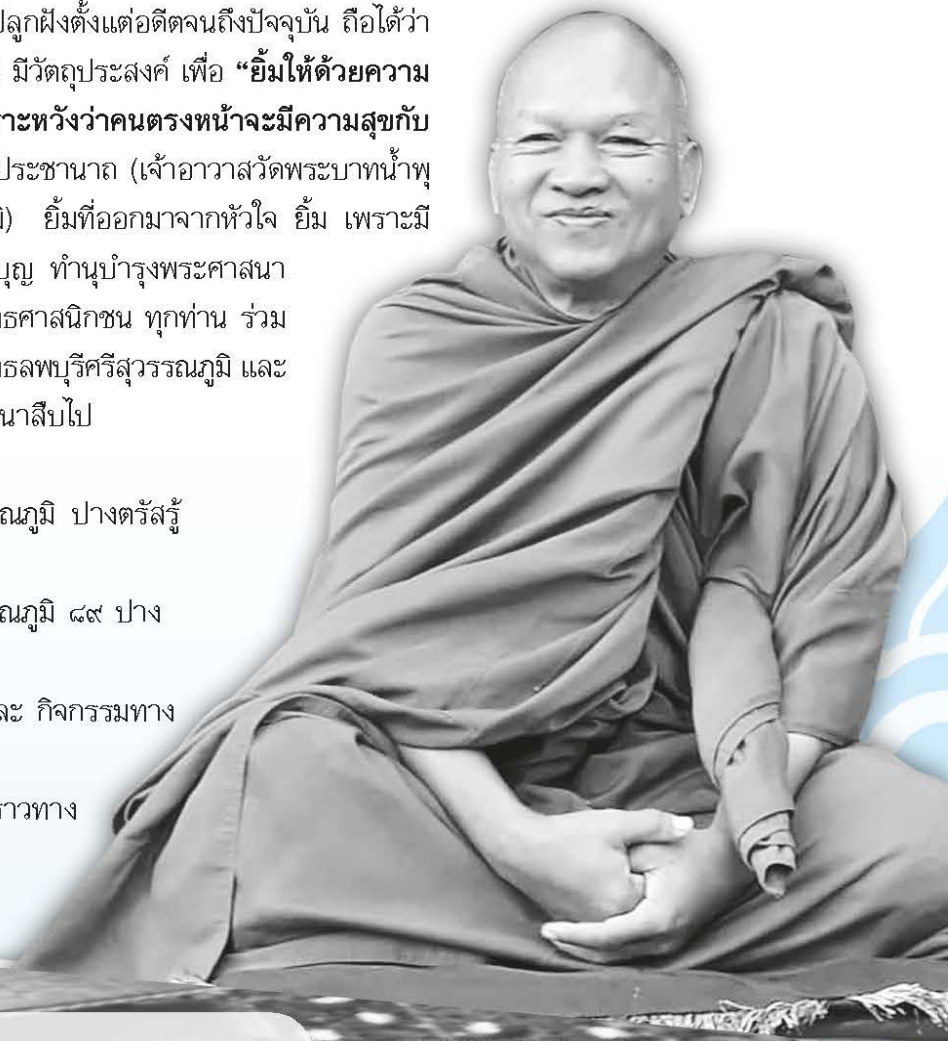
พันเอกประชุม สุขสำราญ
พันเอกศรีณญภูมิ ผู้พิมพ์

เขียน/เรียบเรียง

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลิโต
นายประดุงบุญ ทองสว่าง
และทีมงานวารสารพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ที่ตั้ง ๑๖๙ หมู่ ๙ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐
โทรศัพท์ : ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๐๐
โทรสาร : ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๔๙
อีเมลล์ : sps.lobburi@gmail.com
เว็บไซต์ : www.srisuwanabhumibuddhist.com

สารบัญ

แนวคิดในการออกแบบ อาคารแทนประดิษฐานพระพุทธปุษยคีรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ	๓
สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (แพ ติสฺสเทโว)	๕
พระผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบสมเด็จพระญาณวชิโรดม (หลวงพ่อดาวรุ่ง สิริธโร)	๗
วันสงกรานต์	๑๑
ตำนานวันสงกรานต์	๑๓
วันวิสาขบูชา	๑๕
ประมวลภาพ	
๐ โครงการพุทธสถานสัมพันธ์สู่ชุมชน	๑๗
๐ กิจกรรมวันมาฆบูชา	๑๘
ขอเชิญร่วมสมทบทุนสร้าง อาคารแทนประดิษฐานพระฯ	๒๐
ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ จังหวัดลพบุรี	๒๑
รากมนุษย์	๒๒
บทกลอนประวัติพระพุทธปุษยคีรีศรีสุวรรณภูมิ	
๐ ปางอัญเชิญจุติ	๒๔
๐ ปางประสูติ	๒๕
๑๙ คำสอน ที่มีในศาสนาพุทธ	๒๖
คนดีๆ พังพินาศได้ใน ๓ วินาที เพราะอะไร	๒๘
มงคลชีวิต สงเคราะห์ภรรยา (สามี)	๓๐
นิทานชาดก เรื่อง ปุทองผู้ฉลาด	๓๒
ธรรมะ จาก หลวงพ่อเจ้าคุณ	๓๔
พระธรรมนำสุข เรื่อง ศรัทธา หรือ งามาย	๓๖

แนวคิดการออกแบบ

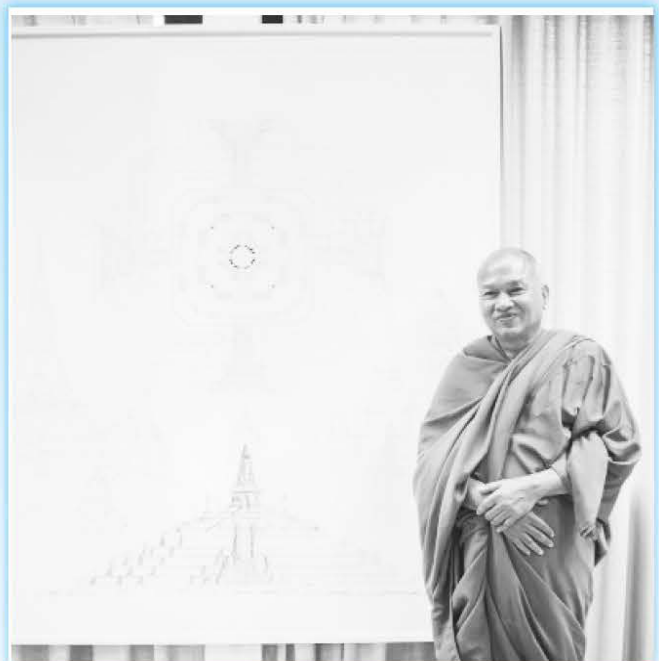
อาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

จากตำราของ **พระราชวิสุทธิประชาณาท** (หลวงพ่อดอลงกต) ในการจัดสร้างพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ โดยมี **ศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง ศิลปินแห่งชาติ** เป็นผู้สนองตำราในการเป็นผู้ร่างแบบโครงการ สร้างสรรค์งานพุทธศิลป์ โดยมี **ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิเชษฐ์ สุวิศิษฐ์** เป็นสถาปนิกที่ปรึกษาโครงการ และเป็นผู้นำทีมสถาปนิกสนองตำราท่านเจ้าคุณฯ

ทั้งนี้พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ เป็นพระพุทธรูปปางสมาธิขนาดใหญ่ออกแบบโดยศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง ศิลปินแห่งชาติ นับเป็นผลงานชิ้นสำคัญยิ่งชิ้นหนึ่งซึ่งไม่เคยทำที่ใดมาก่อน องค์พระพุทธรูปจะประดิษฐานเป็นมงคลแก่โครงการให้พุทธศาสนิกชนได้กราบไหว้บูชาฝากไว้แต่พระพุทธศาสนาสืบไป เป็นหลักขวัญหลักใจให้ไม่แต่เพียงชาวลพบุรีเท่านั้น แต่เป็นมรดกพุทธศิลป์แก่ชาวโลกสืบไป

ตัวอาคารได้รับการออกแบบ เพื่อส่งเสริมให้องค์พระตั้งอยู่อย่างสง่างาม โดยคำนึงถึงรูปแบบศิลปะสถาปัตยกรรมขององค์มหาเจดีย์ที่ตั้งอยู่เบื้องหลังเป็นสำคัญ

มีเอกลักษณ์สื่อสะท้อนถึงลพบุรี และมีความงามอย่างร่วมสมัยในเวลาเดียวกัน มีการรอบเวียนแก้วทรงกลีบบัวรับกับองค์พระ มีซุ้มประทีปที่มีศิลปกรรมเชื่อมโยงกับองค์มหาเจดีย์ และสื่อความหมายถึง ความส่องสว่างทางธรรม สืบไป

ภายในอาคารชั้นล่างมีพื้นที่พร้อมต่อการรองรับงานกิจกรรมทางพุทธศาสนา ทั้งการเทศนา ฟังธรรม ปฏิบัติภาวนา และพุทธศาสนพิธีสำคัญตามโอกาสได้ตลอดทั้งปี

ทางด้านหลังยังมีอาคารประดิษฐานพระพุทธรูปแปดสิบเก้าปาง ซึ่งทุกองค์ออกแบบโดยศาสตราจารย์วิชาเถาทอง ศิลปินแห่งชาติทั้งหมด อาคารหลังนี้จะเป็นเสมือนศูนย์ศิลปะแห่งศรัทธาซึ่งนับเป็นการรวบรวมปางพระพุทธรูปที่ได้รับการออกแบบและสร้างสรรค์อย่างสมบูรณ์ที่สุดครั้งหนึ่ง ซึ่งชาวพุทธจะได้มีโอกาสทั้งกราบไหว้บูชา และเรียนรู้พุทธประวัติผ่านพุทธศิลป์และชาบซึ่งในศิลปกรรมในคราวเดียวกัน รูปแบบอาคารจะไม่เน้นความสำคัญทางศิลปกรรม

มากเท่าอาคารประธานตรงกลาง แต่ก็ยังปรากฏศิลปกรรมที่ส่งบงามตามการใช้งาน โดยยังอาจใช้อาคารนี้รองรับกิจกรรมเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติธรรมได้ในโอกาสต่างๆ ตามสมควร

การสร้างสรรค์ดังกล่าวข้างต้น จะเป็นสิ่งยืนยันถึงศรัทธาและความมั่นคงที่พุทธศาสนิกชนชาวไทย มีต่อพระพุทธศาสนาสืบไปตราบเท่านั้น

ประจักษ์ ลัคนพจง

Leader of Architectural Design Team

บริษัท พีพลัสไทย สตูดิโอ จำกัด

สมเด็จพระสังฆราชแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (แพ ติสฺสเทโว)

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช มีพระนามเดิมว่าแพ เป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก พระองค์ที่ ๑๒ ประสูติเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๓๙๙ เป็นชาวสวนบางลำภูล่าง อำเภอกลองสอาน จังหวัดธนบุรี (ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว) เมื่อพระชันษาได้ ๗ ปี ได้ไปศึกษาอักษรสมัยกับสมเด็จพระวันรัต (สมบุรณ์) ขณะยังเป็นเจ้าอาวาสวัดทองนพคุณ กรุงเทพมหานคร เมื่อสมเด็จพระวันรัต (สมบุรณ์) ย้ายไปครองวัดราชบูรณราชวรวิหาร พระองค์ได้ย้ายตามไปด้วย ต่อมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๑๑ ได้บรรพชาเป็นสามเณรโดยมีสมเด็จพระวันรัต (สมบุรณ์) เป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อสมเด็จพระวันรัต (สมบุรณ์) ย้ายไปครองวัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหาร ก็ได้รับพระองค์ไปอยู่ด้วย ขณะอยู่วัดพระเชตุพนฯ พระองค์ได้ศึกษากับสมเด็จพระวันรัตเป็นหลัก นอกจากนี้ก็ศึกษากับเสมียนตราสุขบ้าง พระโหราธิบดี (ชุ่ม) บ้าง อาจารย์โพบ้าง ได้เข้าสอบครั้งแรกที่พระที่นั่งสุทไธสวรรยปราสาทในปี พ.ศ. ๒๔๑๙ แต่สอบไม่ผ่าน

พ.ศ. ๒๔๑๙ ท่านอายุครบอุปสมบท แต่สมเด็จพระวันรัต (สมบุรณ์) อาพาธ พระองค์อยู่พยาบาลจนกระทั่งท่านมรณภาพ จึงไปฝากตัวเป็นศิษย์สมเด็จพระวันรัต (แดง สีลวฑฺฒโน) วัดสุทัศน์ฯ ตามที่สมเด็จพระวันรัต (สมบุรณ์) ฝากฝังไว้ ในปีเถาะ พ.ศ. ๒๔๒๒ จึงได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ วัดเศวตฉัตร โดยมีสมเด็จพระวันรัต (แดง สีลวฑฺฒโน) เป็นพระอุปัชฌาย์ แล้วย้ายมาอยู่วัดสุทัศน์ฯ ศึกษา กับสมเด็จพระวันรัต (แดง สีลวฑฺฒโน) เป็นหลัก และไปศึกษากับสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (สา ปุสฺสเทโว) บ้าง เข้าสอบอีกครั้งที่พระที่นั่งสุทไธสวรรยปราสาทในปีมะเมีย พ.ศ. ๒๔๒๕ ได้เปรียญธรรม ๕ ประโยค ต่อมาปีระกา พ.ศ. ๒๔๒๘ เข้าสอบที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม แปลเพิ่มได้อีก ๑ ประโยค เป็นเปรียญธรรม ๕ ประโยค

พ.ศ. ๒๔๔๐ พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหลวงชินวรสิริวัฒน์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า ล้นพระชนม์ประจวบกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล จะเสด็จนิวัตจากยุโรปสู่พระนคร จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนา

พระรูปหายาก...สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (แพ ตีละสุนทร)

สมเด็จพระวันรัต (แพ ตีละสุนทร) เป็น สมเด็จพระสังฆราช และเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล เสด็จถึงพระนครได้เสด็จพระราชดำเนิน ไปยังวัดพระศรีรัตนศาสดารามทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพัดยศ ผ้าไตรครอง และย้ายมาสถาปนาสมเด็จพระวันรัต (แพ ตีละสุนทร) เป็นสมเด็จพระสังฆราช เมื่อวันอังคาร แรม ๔ ค่ำ เดือน ๑๒ ปี ขาล สัมฤทธิ์ ศก จ.ศ. ๑๓๐๐ ตรงกับวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๑ นับเป็นสมเด็จพระสังฆราชพระองค์ที่ ๑๒ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ครั้นถึงสมัยมงคลกาลเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระสุพรรณบัฏตำแหน่งสมเด็จพระสังฆราช ณ พระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัย

การแปลพระไตรปิฎกเป็นภาษาไทยครั้งแรก ได้เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๓ โดยสมเด็จพระสังฆราช (แพ ตีละสุนทร) ได้ทรงพระดำริให้มีการแปลพระไตรปิฎกเป็นภาษาไทยทั้งพระคัมภีร์ เพื่อให้พุทธศาสนิกชนทั่วไปได้ศึกษาการแปลพระไตรปิฎกภาษาบาลีเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ

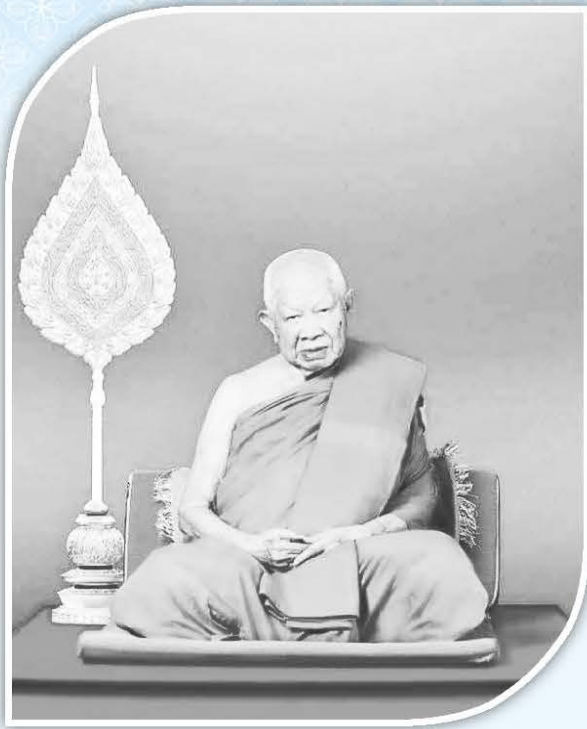
การปกครองคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๔๗๑-๒๔๗๔ ทรงรับหน้าที่เป็นแม่กองสนามหลวงฝ่ายบาลีทำการสอบความ

รู้พระปริยัติธรรมพระภิกษุสามเณร ในพระราชอาณาจักร และทรงได้รับแต่งตั้งให้ทรงดำรงตำแหน่งทางการคณะสงฆ์มาเป็นลำดับนอกจากนั้น ทรงเป็นกรรมการเถรสมาคม และปลัดคณะแขวงในพระนคร

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (แพ ตีละสุนทร) ทรงประชวรพระโรคชรากระเสาะกระแสะเรื่อยมา แต่เพราะพระทัยเข้มแข็ง ประกอบกับได้แพทย์ผู้มีความสามารถถวายการพยาบาลจึงมีพระอาการทรงอยู่ได้ตลอดมา จนถึงวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๗ ได้เริ่มประชวรอีกครั้ง พระอาการได้ทรุดหนักลง แพทย์ได้ถวายการรักษาอย่างสุดความสามารถ สิ้นพระชนม์ เมื่อวันศุกร์ ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๑๒ ปี วอกฉศก จ.ศ. ๑๓๐๖ ตรงกับวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๗ เวลา ๐๓.๐๐ น. ที่ตำหนักวัดสุทัศน์เทพวรารามลี้พระชนมายุได้ ๘๙ พรรษา ทรงดำรงตำแหน่งสมเด็จพระสังฆราชเป็นเวลา ๖ ปี ๑๑ วัน

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี เรื่อง สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (แพ ตีละสุนทร)
จาก www.wikipedia.org

พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ

สมเด็จพระญาณวชิโรดม (หลวงพ่อ วิริยงค์ สิรินธโร)

สมเด็จพระญาณวชิโรดม (หลวงพ่อวิริยงค์ สิรินธโร) เจ้าอาวาส วัดธรรมมงคล เกิดเมื่อวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๓ ณ สถานีรถไฟปากเพรียว จังหวัดสระบุรี เป็นบุตรของขุนเพ็ญภาวนารมย์ กับม้น บุญทิพย์กุล

เริ่มต้นชีวิตในวัยเด็ก

เนื่องด้วยท่านขุนเพ็ญภาวนารมย์ ผู้เป็นบิดา เข้ารับราชการเป็นนายสถานีรถไฟ จึงจำเป็นต้องโยกย้ายที่อยู่ไปประจำที่อื่นอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ ด.ช.วิริยงค์ **และครอบครัว**ต้องย้ายติดตามไปด้วยเมื่ออายุได้ ๑๑ ขวบ ด.ช.วิริยงค์ ได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนวัดสุปฏิหาราม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในขณะนั้นของจังหวัดอุบลราชธานี ด.ช.วิริยงค์ ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย ทั้งกีฬา และการสมัครเป็น ลูกเสือชาวบ้าน หรือแม้แต่กระทั่งเข้าโบสถ์ฟังธรรม

ในวันพระ แต่ด้วยความเป็นเด็กจึงไม่ได้ให้ความสนใจ ในการเข้าวัดฟังธรรมมากนัก พยายามที่จะหาวิธีหลีกเลี่ยงอยู่เป็นประจำเรียกว่า “พอหลบหนีได้ก็หลบหนีไป” กันเลยทีเดียว เมื่อ ด.ช.วิริยงค์ เรียนจบชั้นประถมศึกษาพอที่จะอ่านออกเขียนได้แล้ว บิดา มารดาก็ส่งให้ไปอยู่วัดกลาง (ปัจจุบันคือ วัดพระนารายณ์มหาราช) จังหวัดนครราชสีมา เพื่อฝากเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์ปลัดตา ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางในขณะนั้น ณ วัดกลางแห่งนี้ ด.ช.วิริยงค์ มีความมุ่งมั่นในการเรียน

บาลีไวยากรณ์ เป็นอย่างมาก แต่ด้วยกฎระเบียบที่เคร่งครัด และมักจะโดนเพื่อนๆ เต็กวัดด้วยกันกลั่นแกล้งอยู่เสมอๆ ทำให้ ด.ช.วิริยงค์ เคยหนีออกจากวัดมาแล้ว แต่เมื่อย้อนกลับมานึกถึงอาจารย์ปลัดตาที่ท่านรักและให้ความเมตตาโดยเสมอมาทำให้ ด.ช.วิริยงค์ กลับตัวและพยายามทำที่ตั้งหน้าตั้งตาเรียนบาลีไวยากรณ์กับท่านอย่างตั้งใจ

สมาธิครั้งแรกกับการเปลี่ยนแปลงชีวิต

หลังจากที่เด็กชายวิริยงค์ เล่าเรียนบาลีไวยากรณ์ กับท่านอาจารย์ปลัดตา ณ วัดกลาง ได้สำเร็จแล้ว บิดาก็ได้มารับกลับไปอยู่ที่บ้าน ณ บ้านใหม่สำโรง อำเภอสัตตุมภ์ จังหวัดนครราชสีมา เพื่อให้มาช่วยเหลืองานที่บ้านจนในวันหนึ่งได้รับการร้องขอจาก น.ส.ชลธิศ ซึ่งเป็นเพื่อนผู้หญิงในหมู่บ้านเดียวกันที่ ด.ช.วิริยงค์ มีความสนิทสนมอย่างมาก ให้ช่วยเป็นเพื่อนไปวัดป่าสว่างอารมณ์ เพราะต้องไปต่อมนต์กับพระอาจารย์กงมา จิรปุญโญ น.ส.ชลธิศ จึงขอให้ ด.ช.วิริยงค์ ช่วยเดินไปส่งที่วัดป่าสว่างอารมณ์ ด้วยความที่ ด.ช.วิริยงค์ ยังไม่คุ้นเคยกับสำนักปฏิบัติธรรมกรรมฐาน จึงทำให้ไม่เข้าใจในขนบธรรมเนียมเมื่อเข้าไปถึงศาลาวัด ก็เข้าไปนั่งปะปนกับผู้หญิงที่กำลังนั่งต่อมนต์กัน พระอาจารย์กงมา จึงกล่าวว่า “วิริยงค์ นี่เธอทำไมไปนั่งข้างผู้หญิง เธอที่นั่งนั้นต้องกราบกันผู้หญิงมานั่งที่นั้งของผู้ชายทางนี้” ด้วยความตกใจที่จะต้องเข้าไปนั่งใกล้ พระอาจารย์เป็นครั้งแรก บวกกับการที่อยากจะกลับบ้านแต่ก็ไม่กล้ากลับ เพราะกลัวผีสร้างความลำบากใจ ทั้งรำคาญและหงุดหงิดให้แก่ ด.ช.วิริยงค์ เป็นอย่างยิ่ง ด.ช.วิริยงค์ จึงมานั่งรำพึงในใจว่า “เราจะไม่มาอีกแล้วๆ” นานเท่าไรไม่ทราบ ก็บังเกิดเหตุอัศจรรย์

ใจ ปรากฏว่าจิตของ ด.ช.วิริยงค์ รวมสงบนิ่งลง พลันปรากฏมีอิกร่างหนึ่ง เดินออกจากร่างกายเดิม ลงจากศาลาเดินไปตามลานวัด และหยุดยืนอยู่ ณ บริเวณที่ปัจจุบันเป็นสถานที่สร้างอุโบสถ ปรากฏมีลมชนิดหนึ่งพัดโชยเข้ามาสู่ใจ ทำให้เกิดความสุข อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต ทันใดนั้นเอง ด.ช.วิริยงค์ ถึงกับอุทานออกมาว่า “คุณของพระพุทธศาสนา ยังปรากฏอยู่ถึงปัจจุบันนี้หรือ” จากนั้นจึงเดินกลับมายังศาลาที่นั่งอยู่ มองไปที่ร่างกายจึงนึกขึ้นว่า เราจะกลับเข้าร่างเดิมได้อย่างไร ทันใดนั้นเองก็พลันรู้สึกตัวขึ้น ได้แต่นั่งรำพึงในใจว่า “อัศจรรย์ใจจริงๆ ทำไมถึงตอย่างนี้ๆ” นับแต่นั้นเป็นต้นมา ด.ช.วิริยงค์ ก็ได้เปลี่ยนนิสัยเก่าโดยสิ้นเชิง เริ่มเข้าวัดฟังธรรม จำศีลสวดมนต์ภาวนาเรื่อยมานับแต่นั้น

บรรพชาเป็นสามเณร

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปีบรรพชาเป็นสามเณรณ วัดสุทธจินดา จังหวัดนครราชสีมา โดยมี พระธรรมฐิติญาณ เป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ สามเณรวิริยงค์ ตั้งใจบำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างเข้มงวดเป็นอย่างมาก โดยมีพระอาจารย์กงมา จิรปุญโญ ได้เมตตาอบรมสั่งสอน

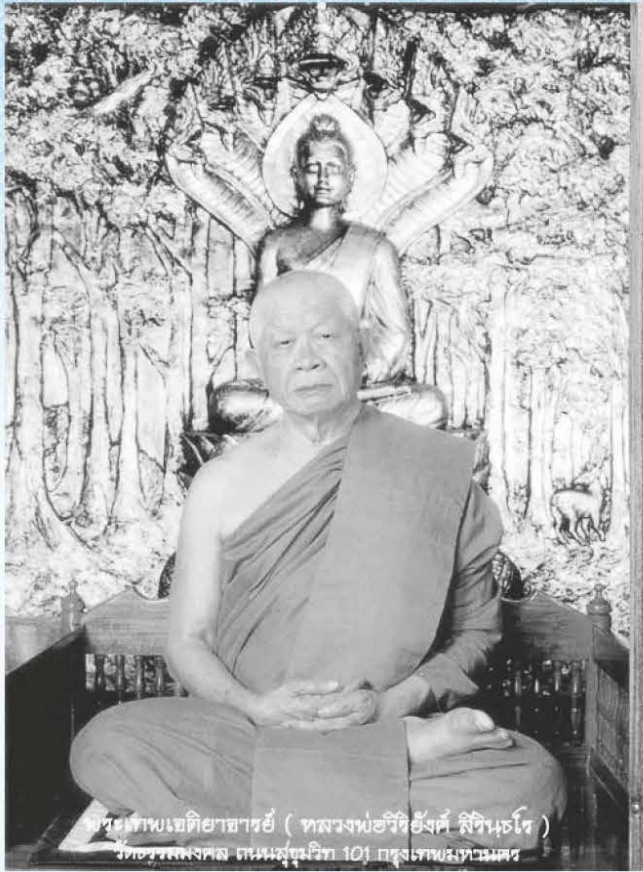
วิชาการมาตรฐาน ส่งผลให้การบำเพ็ญความเพียรของสามเณรวิริยงค์ได้พัฒนาขึ้นไปตามลำดับอย่างน่าพอใจ นับเป็นความโชคดีอีกครั้งหนึ่งของสามเณรวิริยงค์ เนื่องจากพระอาจารย์กงมา มีกิจนิมนต์ไปกรุงเทพฯ แต่ด้วยความเป็นห่วงศิษย์ จึงนำสามเณรวิริยงค์ ไปฝากไว้กับ พระอาจารย์ฝั้น อาจาโรณ วัดป่าศรีธรรมชาติ อำเภอมะนัง จังหวัดนครราชสีมา เพื่อฝึกปฏิบัติข้อวัตรต่าง ๆ รวมถึงการปฏิบัติด้านสมาธิให้พัฒนายิ่งขึ้น

อุปสมบทเป็นพระภิกษุ

เมื่อสามเณรวิริยงค์ อายุครบอุปสมบทพระอาจารย์กงมา ท่านจึงเมตตาจัดเตรียมการอุปสมบทให้ได้อย่างง่าย ๆ ณ วัดทรายงาม (อุทกสิมมากลางทะเล) บ้านหนองบัว อำเภอมะนัง จังหวัดจันทบุรี โดยมี พระปัญญาพิศาลเถระ (หนู) เจ้าอาวาสวัดปทุมวนาราม กรุงเทพมหานคร เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์กงมา จิรปุญโญ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระมหาทองสุข สุจิตโต เป็นพระอนุสาวนาจารย์ อุปสมบทเป็นพระภิกษุได้ ๑ พรรษา มีความตั้งใจอย่างแรงกล้าอยากที่จะพบและศึกษาข้อวัตรปฏิบัติ การทำสมาธิจากพ่อแม่ครู

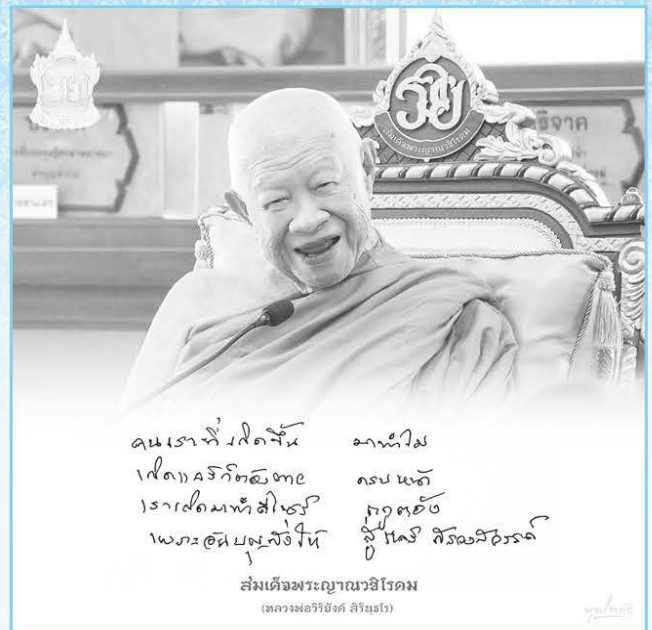

อาจารย์ “หลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ” เป็นอย่างมาก ณ วัดบ้านโคก ตำบลตองโขบ อำเภอมะนัง จังหวัดสกลนคร อันเป็นสถานที่มงคลที่ท่าน ได้พบกับ หลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ มีโอกาสได้อยู่ศึกษาพระธรรมวินัย ข้อวัตร และการปฏิบัติสมาธิกรรมฐาน และในขณะเดียวกันก็ได้รับหน้าที่อันสุดประเสริฐของตัวท่านเอง คือ “การเป็นพระอุปัชฌาย์รับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ อยู่เป็นเวลาทั้งสิ้น ๔ ปี” ในช่วงเวลานี้เองที่ท่านได้มีโอกาสได้จัดบันทึกคำสอนของหลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ อันสุดแสนประเสริฐและเป็นที่รู้จักกันในปัจจุบันอย่างกว้างขวาง ในชื่อหนังสือ “มุตโตทัย”นอกจากการได้รับโอกาสให้เป็นพระอุปัชฌาย์แล้ว พระวิริยงค์ยังได้รับโอกาสครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตของท่านเอง นั่นคือ การได้ออกเดินธุดงค์ กับหลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ สองต่อสอง โดยมีจุดหมายปลายทางที่วัดเลียบ (วัดบูรพาราม) จังหวัดอุบลราชธานี อันจะเป็นสถานที่ถวายพระพรทานเพลิงศพ หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล พระมหาเถระผู้เป็นพระอาจารย์ของ หลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ นั่นเองนับเป็นเวลากว่า ๔ ปี ที่พระวิริยงค์ได้อยู่ปฏิบัติรับใช้ใกล้ชิด “หลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ” และที่เคยได้ปฏิบัติรับใช้ “พระอาจารย์กงมา จิรปุญโญ” ผู้ที่ท่านนับถือว่าเป็น พระอาจารย์องค์แรก เป็นเวลา ๔ ปี รวมเป็นเวลากว่า ๑๒ ปี ท่านได้ใช้โอกาสที่ได้รับนี้ พยายามศึกษา

พระธรรมวินัย ขั้ววัตร และหลักการปฏิบัติ สมาธิ ทั้งอย่าง
หยาบ อย่างละเอียด ตื่น ลึก หนา บาง จนเป็นที่แน่ใจแล้ว
ในหลักการและแนวทางการปฏิบัติ จึงได้กราบลาพระ
อาจารย์แสวงหาความวิเวกส่วนตัวตามแต่โอกาสจะอำนวย
แม้พระอาจารย์ก็ให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่เช่นกัน

พ.ศ.๒๕๒๔-พ.ศ.๒๕๓๔ ท่านได้พัก ณ วิทยาลัยสงฆ์
น้ำตกแม่กลาง (วัดเทพเจติยาจารย์ ในปัจจุบัน) อำเภอ
จอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ทำให้ท่านได้มีเวลาพบพบนหลัก
การต่าง ๆ ที่ได้เคยได้ตามอัธยาศัยสมาธิ พร้อมทั้งคำแนะนำ
นำจากหลวงปู่มั่น ภูริทตฺตเถระ จึงได้เขียนเป็นตำราสมาธิ
ขึ้นมา เรียกชื่อว่า “หลักสูตรครูสมาธิ” เป็นจำนวนทั้งสิ้น
๓ เล่ม โดยรวมหลักการปฏิบัติอันเป็นทฤษฎี นับตั้งแต่ขั้น

พื้นฐาน ขั้นกลาง และขั้นสูง ตามลำดับ อันแพร่หลายไป
ทั่วประเทศไทยแล้วมากกว่า ๑๕๐ สาขาภายใต้นาม “สถาบัน
พลังจิตตานุภาพ” และ ขยายไปยังต่างประเทศเช่น ประเทศ
แคนาดา และสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

บรรณภาพ

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ สมเด็จพระ
ญาณวชิโรดม ได้เข้ารับการรักษาอาการอาพาธ ณ
โรงพยาบาลกรุงเทพ คณะแพทย์ผู้ดูแลรักษาได้ให้การรักษา
อย่างใกล้ชิดซึ่งรวมกับการทำกายภาพบำบัด อาการเริ่มดีขึ้น
สลับกับคงที่ตามลำดับมา จนกระทั่งวันเสาร์ ที่ ๑๙ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๖๓ ได้มีอาการทรุดลงและได้มรณภาพด้วยอาการ
สงบด้วยโรคชรา ในวันอังคาร ที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
เวลา ๐๗.๓๒ น. สิริอายุได้ ๑๐๐ ปี ๑๑ เดือน ๑๕ วัน ๘๐
พรรษา

■ แหล่งที่มา : สถาบันพลังจิตตานุภาพ
เรื่อง ประวัติ สมเด็จพระญาณวชิโรดม
จาก www.willpowerinstituteusa.com

ประเพณีสงกรานต์ เป็นประเพณีของประเทศไทย กัมพูชา ลาว พม่า ชนกลุ่มน้อยชาวไทแถบเวียดนามและมณฑลยูนนานของจีน ศรีลังกาและทางตะวันออกของประเทศอินเดีย สันนิษฐานว่าวันสงกรานต์ได้รับอิทธิพลมาจากเทศกาลโฮลีในอินเดีย แต่เทศกาลโฮลีจะใช้การสาดสีแทน เริ่มในทุกวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๔ คือ ในเดือนมีนาคม

คำว่า “สงกรานต์” มาจากภาษาสันสกฤตว่า “ส-กรานต” ซึ่งแปลว่า ก้าวขึ้น ย่างขึ้น หรือการย้ายที่เคลื่อนที่ โดยมีความอีกนัยหนึ่งว่า เป็นการเข้าสู่ศักราชราศีใหม่ หรือวันขึ้นปีใหม่นั่นเอง ส่วนเทศกาลสงกรานต์นั้นเป็นประเพณีเก่าแก่ของคนไทยสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณคู่กันมากับประเพณีตรุษจีน จึงมีการเรียกรวมกันว่า “ประเพณีตรุษสงกรานต์” ซึ่งหมายถึง ประเพณีส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่

สำหรับประเทศไทยประเพณีสงกรานต์ ถือเป็นประเพณีวันขึ้นปีใหม่ของไทยมาแต่โบราณคนไทยถือเอาวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือนอ้าย ซึ่งตกราว ๆ เดือนพฤศจิกายนหรือธันวาคม เป็นวันขึ้นปีใหม่ เพราะถือว่าเป็นช่วงฤดูหนาว ต่อมาในปีพ.ศ. ๒๔๓๒ ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ได้เปลี่ยนวันขึ้นปีใหม่ให้เป็นวันที่ ๑ เมษายน แต่เมื่อในยุคสมัยของ จอมพล ป.

พิบูลสงคราม ปี พ.ศ. ๒๔๘๓ ได้เปลี่ยนวันปีใหม่ให้เป็นสากล คือวันที่ ๑ มกราคม แต่คนไทยส่วนมากก็คุ้นเคยกับวันปีใหม่ไทยในเดือนเมษายน

◆ ประเพณีสงกรานต์ในแต่ละภาค ◆

ประเพณีสงกรานต์ภาคเหนือ

วันที่ ๑๓ เมษายน เรียกว่า “วันสังขารล่อง” ซึ่งมีความหมายว่า อายุสิ้นไปอีกปี

วันที่ ๑๔ เมษายน เรียกว่า “วันเนา” เป็นวันห้ามพูดจาหยาบคาย เพราะเชื่อว่าจะทำให้ปากเน่าและไม่เจริญ

วันที่ ๑๕ เมษายน เรียกว่า “วันพญาวัน” คือวันเปลี่ยนศกใหม่

ประเพณีสงกรานต์ภาคกลาง

วันที่ ๑๓ เมษายน เรียกว่า “วันมหาสงกรานต์” และเป็นวันผู้สูงอายุแห่งชาติ

วันที่ ๑๔ เมษายน เรียกว่า “วันเนา” ซึ่งในสมัยพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ได้ประกาศให้เป็นวันครอบครัว

วันที่ ๑๕ เมษายน เรียกว่า “วันเถลิงศก” คือวันเริ่มจุลศักราชใหม่

ประเพณีสงกรานต์ภาคใต้

วันที่ ๑๓ เมษายน เรียกว่า “วันเจ้าเมืองเก่า” หรือ “วันส่งเจ้าเมืองเก่า” เพราะเชื่อว่าเทวดารักษาบ้านเมืองกลับไปชุมนุมกันบนสวรรค์

วันที่ ๑๔ เมษายน เรียกว่า “วันว่าง” คือวันที่ปราศจากเทวดาที่รักษาเมือง ชาวบ้านก็จะจัดงานอาชีพต่าง ๆ แล้วไปทำบุญที่วัด

วันที่ ๑๕ เมษายน เรียกว่า “วันรับเจ้าเมืองใหม่” คือวันรับเทวดาองค์ใหม่ที่ได้รับมอบหมายให้มาดูแลเมืองแทนองค์เดิมที่ย้ายไปประจำเมืองอื่น

◆ กิจกรรมในวันสงกรานต์ ◆

๑. ทำบุญตักบาตร เป็นการสร้างบุญสร้างกุศลให้ตัวเอง และ อุทิศส่วนกุศลนั้นแก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว การทำบุญแบบนี้มักจะเตรียมไว้ล่วงหน้า โดยการนำอาหารไปตักบาตรถวายพระภิกษุที่ศาลาวัด

๒. รดน้ำเป็นการอวยพรปีใหม่ให้กันและกัน น้ำที่รดมักใช้น้ำหอมผสมเข้ากับน้ำธรรมดา

๓. สรงน้ำพระจะรดน้ำพระพุทธรูปที่บ้าน และไปที่วัด เพื่อ สรงน้ำพระสงฆ์

๔. บังสกุลงอัฐิ กระตักอัฐิผู้ใหญ่ที่ตายแล้ว มักก่อเป็นเจดีย์ แล้วนิมนต์พระไปบังสกุลง

๕. การรดน้ำผู้ใหญ่ คือการไปอวยพรให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ ครูบาอาจารย์ ท่านผู้ใหญ่มักจะนั่งลงแล้วผู้ที่รดก็จะเอาน้ำหอมเจือกับน้ำรดที่มือท่าน ท่านจะให้ศีลให้พรผู้

ที่โปรด ถ้าเป็นพระก็จะนำผ้าสบงไปถวายให้ท่านผลัดเปลี่ยนด้วย หากเป็นฆราวาสก็จะหาผ้าถุง ผ้าขาวม้าไปให้

๖. การดำหัว จุดประสงค์คล้ายกับการรดน้ำทางภาคกลาง พบเห็นได้ทางภาคเหนือ การดำหัวทำเพื่อแสดงความเคารพนับถือต่อพระ, ผู้สูงอายุ คือการขอขมาในสิ่งที่ได้ล่วงเกินไปแล้ว หรือ การขอพรปีใหม่จากผู้ใหญ่ ของที่ใช้ในการดำหัวส่วนมากมีอาภรณ์ มะพร้าว กล้วย ส้มป่อย เทียนและดอกไม้

๗. การก่อเจดีย์ทราย เป็นการนำทรายมาก่อเป็นรูปร่างคล้ายเจดีย์ และประดับด้วยดอกไม้ต่างๆ

๘. การปล่อยนกปล่อยปลา ถือเป็นการล้างบาปที่ทำไว้ เป็นการสะเดาะเคราะห์ร้ายให้มีความสุขความสบายในวันขึ้นปีใหม่

๙. การขนทรายเข้าวัด ทางภาคเหนือนิยมขนทรายเข้าวัดเพื่อเป็นนิมิตโชคลาภ ให้มีความสุขความเจริญ เงินทองไหลมาเทมาดุจทรายที่ขนเข้าวัด แต่ก็มีบางที่ เชื่อว่าตลอดปี การนำทรายที่ติดเท้าออกวัด เป็นบาป จึงขนทรายเข้าวัดเพื่อไม่ให้เป็นบาป

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

จาก [https://th.wikipedia.org/wiki/](https://th.wikipedia.org/wiki/วันสงกรานต์)

วันสงกรานต์

K@POOK! จาก <https://highlight.kapook.com/view/21047>

ตำนานวันสงกรานต์

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีเศรษฐีคนหนึ่งรวยทรัพย์แต่ไม่มีบุตรไว้สืบสกุล ซึ่งทำให้ท่านเศรษฐีทุกข์ใจเป็นอันมาก ช่างไร่บ้านเศรษฐีมีครอบครัวหนึ่ง หัวหน้าครอบครัวเป็นนักเลงสุรา ถ้าวันไหนร่ำสุราสุดขีด ก็จะพูดเสียงดังแสดงวาทะเยาะเย้ยเศรษฐีสบประมาทในความมีทรัพย์มาก แต่ไร้ทายาทสืบสมบัติ วันหนึ่งเศรษฐีจึงถามว่ามีความขุ่นเคืองอะไรจึงแสดงอาการเยาะเย้ยและสบประมาท นักเลงสุรา จึงตอบเศรษฐี ว่าถึงท่านมั่งมีสมบัติมากก็จริง แต่เป็นคนมีบาปกรรมท่านจึงไม่มีบุตร ตายไปแล้วสมบัติก็ตกเป็นของผู้อื่นหมด สู้เราไม่ได้ถึงแม้จะยากจนแต่ก็มีบุตรคอยดูแลรักษา ยามเจ็บไข้ และรักษาทรัพย์สมบัติเมื่อเราสิ้นใจ

นับแต่นั้นมา เศรษฐียิ่งมีความเสียใจ จึงพยายามไปบวงสรวงพระอาทิตย์และพระจันทร์ เพื่อยพยายามตั้งจิตอธิษฐานขอบุตรทำเช่นนี้เป็นเวลาติดต่อกันถึงสามปีก็ไม่ได้บุตรดังที่ตนปรารถนาจนวันหนึ่งเป็นวันนักขัตฤกษ์สงกรานต์ ท่านเศรษฐีก็พาข้าทาสบริวารของตนมาที่โคนต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่ง ที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำที่อาศัยของนกทั้งหลาย ท่านเศรษฐีให้บริวารล้างข้าวสารด้วยน้ำสะอาดถึง ๗ ครั้ง แล้วจึงหุงข้าวสารนั้น เมื่อสุกแล้วยกขึ้นบูชาพระไทร เทพเหล่านั้นเกิดความสงสาร จึงขึ้นไปเฝ้าพระอินทร์ ทูลขอบุตรแก่เศรษฐี พระอินทร์จึงบัญชาให้เทพบุตรองค์หนึ่งชื่อ “ธรรมบาล” ลง

มาเกิดในครรภ์ของภรรยาเศรษฐี เมื่อครบกำหนดภรรยาเศรษฐีก็คลอดบุตรเป็นชาย เศรษฐีจึงตั้งชื่อว่า ธรรมบาลกุมาร เพื่อตอบสนองพระคุณเทพเทวา เศรษฐีจึงสร้างปราสาทสูง ๗ ชั้น ถวายเทพต้นไทร

เมื่อธรรมบาลกุมารเจริญวัยขึ้น เป็นเด็กที่มีปัญญาเฉียบแหลม รอบรู้ เรียนจบไตรเพท เมื่ออายุได้เจ็ดขวบ และได้เป็นอาจารย์บอกมงคลการต่าง ๆ แก่มนุษย์ทั้งปวง ในขณะนั้นโลกทั้งหลายนับถือ “ท้าวกบิลพรหม” ซึ่งได้ยึดกิตติศัพท์ทางสติปัญญาอันยอดเยี่ยมของเด็กน้อย จึงคิดทดลองภูมิปัญญาโดยการเอาชีวิตเป็นเดิมพันจึงถามปัญหา ๓ ข้อ ถ้ากุมารน้อยแก้ปัญหานั้นได้ ๓ ข้อได้ กบิลพรหมจะตัดศีรษะของตนบูชา ถ้าธรรมบาลแก้ไม่ได้ ก็จะต้องเสียหัวเพื่อยอมรับความพ่ายแพ้ ปัญหานั้นมีอยู่ว่า “ตอนเช้าราศีคนอยู่

แห่งใดตอนเที่ยงราศีคนอยู่แห่งใดตอนค่ำราศีคนอยู่แห่งใด”

เมื่อได้ฟังปัญหาแล้ว ธรรมบาลไม่อาจทราบคำตอบ ในทันทีได้ จึงผลัดวันตอบปัญหาไปอีก ๗ วัน ครั้นเวลาล่วงจากนั้นไป ๖ วัน ธรรมบาลก็ยังคงคิดหาคำตอบปัญหานั้นไม่ได้ เมื่อนึกขึ้นว่าพรุ่งนี้จะต้องตายด้วยอาญาทัวกบิลพรมจึงจำใจหลบหนีออกจากปราสาทเข้าไปในป่า และไปนอนพักเอาแรงใต้ต้นตาล

ขณะนั้นบนต้นตาลมีนกอินทรีคู่หนึ่งอาศัยอยู่ นางนกถามสามีว่า พรุ่งนี้เราจะไปหาอาหารที่ไหน นกสามีก็ตอบว่า พรุ่งนี้เราไม่ต้องบินไปไกล เพราะจะได้กินเนื้อธรรมบาลกุมาร ซึ่งจะถูกทัวกบิลพรมตัดหัว เนื่องจากแก้ปัญหาไม่ได้ นางนกถามว่า ปัญหานั้นแก้อย่างไร นกสามีจึงอธิบายให้ฟังว่า ตอนเช้าราศีของมนุษย์อยู่ที่หน้า คนจึงต้องล้างหน้าทุกๆ เช้า ตอนเที่ยง

ราศีคนอยู่ที่อก มนุษย์จึงต้องเอาเครื่องหอมประพรมที่อก ตอนค่ำราศีคนอยู่ที่เท้า มนุษย์จึงต้องล้างเท้าก่อนเข้านอน

ธรรมบาลกุมาร ได้ยินการไขปัญหาของนกอินทรี และจำจนขึ้นใจ ทั้งนี้เพราะธรรมบาลรู้ภาษานก จึงกลับสู่ปราสาทของตน รุ่งขึ้นเป็นวันครบกำหนดแก้ปัญหามาทัวกบิลพรมมาฟังคำตอบ ธรรมบาลกุมารกล่าวแก้ปัญหามาตามที่นกอินทรีคุยกันทุกประการ ทัวกบิลพรมจึงเรียกธิดาทั้ง ๗ ของตน ซึ่งเป็นหญิงรับใช้ของพระอินทร์มาพร้อมกัน แล้วบอกว่าตนจะตัดเศียรบูชาธรรมบาลกุมาร แต่ถ้าเอาศีรษะฟ่อวางไว้บนแผ่นดินก็จะลุกไหม้ไปทั้งโลก ถ้าจะโยนขึ้น

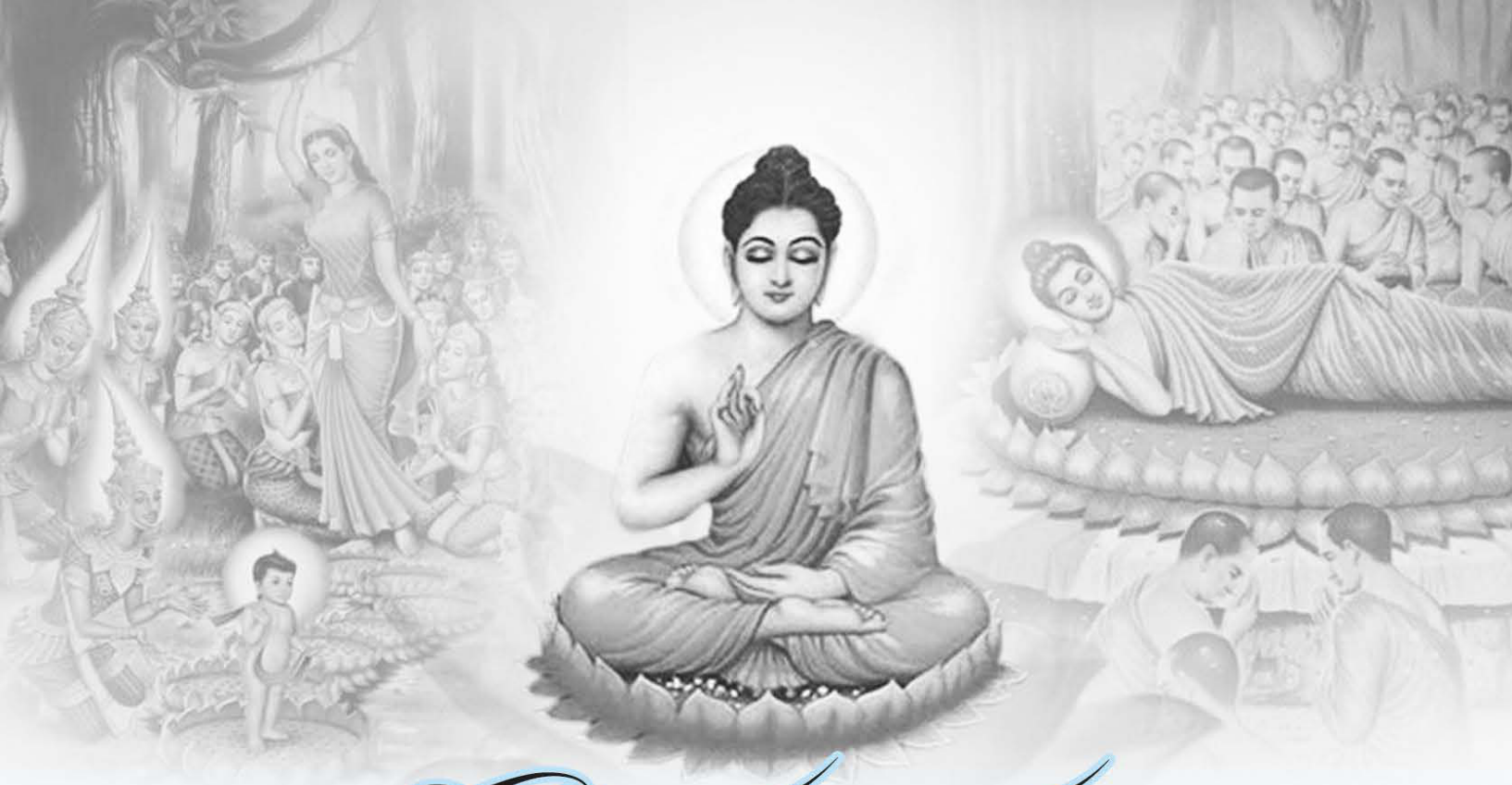

ไปบนอากาศ อากาศจะแห้งแล้งฟ้าฝนจะหายไปสิ้น ถ้าทิ้งลงไปในมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรจะแห้งแล้งไปเช่นกัน จึงสั่งให้ธิดาทั้ง ๗ คน เอาพานมารองรับศีรษะ แล้วจึงตัดศีรษะส่งให้นางทงษิตาคนโต นางทงษิตาจึงเอาพานรับเศียรบิดาไว้ แล้วแห่ประตักขนิมรอบเขาพระสุเมรุ ๖๐ นาที แล้วอัญเชิญไปไว้ในมณฑปถ้ำคันธุลี เขาไกรลาส บูชาด้วยเครื่องทิพย์ พระเวสสุกรรมก็เนรมิตโรงประดับด้วยแก้ว ๗ ประการชื่อภควดี ให้เป็นที่ประชุมเทวดา เทวดาทั้งปวงก็เอาเถาถมุนวดลงมาล้างในสระอโนดาต ๗ ครั้ง แล้วก็แจกกันเสวยทุกอย่าง จากนั้นมาทุก ๆ ปี ธิดาของทัวกบิลพรมทั้ง ๗ ก็จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาทำหน้าที่อัญเชิญพระเศียรทัวกบิลพรมแห่ไปรอบเขาพระสุเมรุ เป็นเวลา ๖๐ นาที แล้วประดิษฐานตามเดิม

■ แหล่งที่มา : educatepark

จาก <https://www.educatepark.com>

วันสงกรานต์/ประวัติวันสงกรานต์

วันวิสาขบูชา

วันวิสาขบูชา เป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งของชาวพุทธทั่วโลก คำว่า วิสาขบูชา ย่อมาจากคำว่า “วิสาขปรุณมีบูชา” แปลว่า “การบูชาในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ” ดังนั้น วิสาขบูชา จึงหมายถึง การบูชาในวันเพ็ญเดือน ๖ ซึ่งตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ตามปฏิทินจันทรคติของไทย ซึ่งมักจะตรงกับเดือนพฤษภาคม หรือมิถุนายน แต่ถ้าปีใดมีอธิกมาส คือ มีเดือน ๘ สองหน ก็เลื่อนไปเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ กลางเดือน ๗ หรือราวเดือนมิถุนายน

ประวัติวันวิสาขบูชา

วันวิสาขบูชา ถือเป็นวันสำคัญยิ่งทางพระพุทธศาสนา เพราะเป็นวันที่เกิด ๓ เหตุการณ์ที่สำคัญที่เกี่ยวกับองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวียนมาบรรจบกันในวันเพ็ญเดือน ๖ แม้จะมีช่วงระยะเวลาห่างกันนับเป็นเวลาหลายสิบปี ซึ่งเหตุการณ์อัศจรรย์ ๓ ประการ ได้แก่

๑. วันวิสาขบูชา เป็นวันที่พระพุทธเจ้าประสูติ

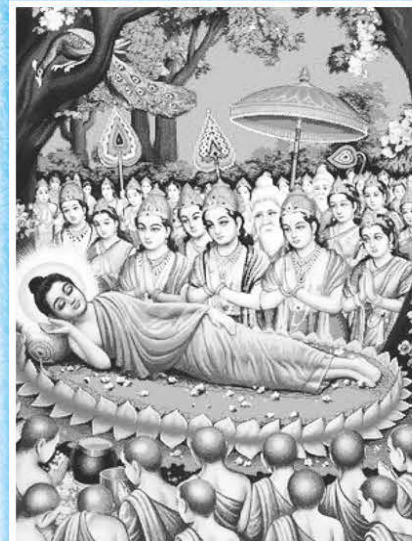
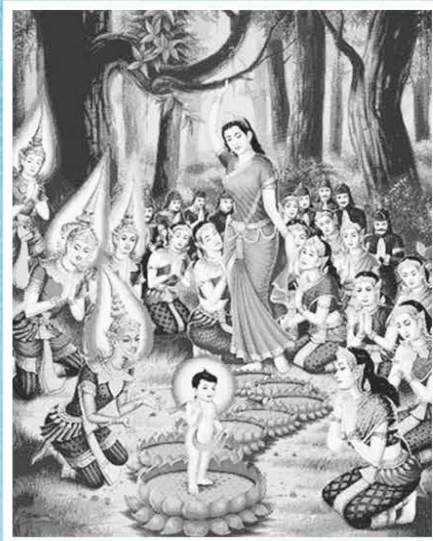
เมื่อพระนางสิริมหามายา พระมเหสีของพระเจ้าสุทโธทนะ แห่งกรุงกบิลพัสดุ์ ทรงพระครรภ์แก่จวนจะประสูติ พระนางจึงเสด็จแปรพระราชฐานไปประทับ ณ กรุงเวทพทะ เพื่อประสูติในตระกูลของพระนางตามประเพณีนิยมในสมัยนั้น ขณะเสด็จแวะพักผ่อนพระอิริยาบถใต้ต้นสาละ ณ สวนลุมพินีวัน พระนางก็ได้ประสูติพระโอรส ณ ใต้ต้นสาละนั้น ซึ่งตรงกับวันเพ็ญเดือน ๖ ก่อนพุทธศักราช ๘๐ ปี ครั้นพระกุมารประสูติได้

๕ วัน ก็ได้รับการถวายพระนามว่า สิทธัตถะ แปลว่า สมปรารถนา ชาวการประสูติแพร่ไปถึงอสิตตาสล ผู้อาศัยอยู่ในอาศรมเชิงเขาหิมาลัย และมีความศรัทธาเลื่อมใสกับพระเจ้าสุทโธทนะ ดาบสจึงเดินทางไปเข้าเฝ้า และเมื่อเห็นพระราชกุมารก็ทำนายได้ทันทีว่า นี่คือผู้จะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงกล่าวพยากรณ์ว่า “พระราชกุมารนี้จักบรรลुพระสัมโพธิญาณ เห็นแจ้งพระนิพพานอันบริสุทธิ์อย่างยิ่ง ทรงหวังประโยชน์แก่ชนเป็นอันมาก จะประกาศธรรมจักรพรหมจรรย์ของพระกุมารนี้จักแพร่หลาย” แล้วกราบลงแทบพระบาทของพระกุมาร พระเจ้าสุทโธทนะทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์นั้นทรงรู้สึกอัศจรรย์และเปี่ยมล้นด้วยปีติ ถึงกับทรุดพระองค์ลงอภิวาทพระราชกุมารตามอย่างดาบส

๒. วันวิสาขบูชา เป็นวันที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ

หลังจากออกผนวชได้ ๖ ปี จนเมื่อพระชนมายุ ๓๕ พรรษา เจ้าชายสิทธัตถะก็ทรงตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ณ ใต้ร่มไม้ศรีมหาโพธิ์ ฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ในวันพุธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีระกา ก่อนพุทธศักราช ๔๕ ปี ปัจจุบันสถานที่ตรัสรู้แห่งนี้เรียกว่า พุทธคยา เป็นตำบลหนึ่งของเมืองคยา แห่งรัฐพิหารของอินเดีย

สิ่งที่ตรัสรู้ คือ อริยสัจสี่ เป็นความจริงอันประเสริฐ ๔ ประการของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระพุทธเจ้าเสด็จไปใต้ต้นมหาโพธิ์ และทรงเจริญสมาธิภาวนาจนจิตเป็นสมาธิได้เต็มที่ ๔ แล้ว

บำเพ็ญภาวนาต่อไปจนได้ญาณ ๓ คือ

- **ยามต้น :** ทรงบรรลุ “ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ” คือ ทรงระลึกชาติในอดีตทั้งของตนเองและผู้อื่นได้

- **ยามสอง :** ทรงบรรลุ “จุตูปปาตญาณ” คือ การรู้แจ้งการเกิดและดับของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ด้วยการมีตาทิพย์สามารถเห็นการจุติและอุบัติของวิญญาณทั้งหลาย

- **ยามสาม หรือยามสุดท้าย :** ทรงบรรลุ “อาสวักขยญาณ” คือ รู้วิธีการดับกิเลสด้วย อริยสัจ ๔ (ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค) ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในคืนวันเพ็ญเดือน ๖ ซึ่งขณะนั้นพระพุทธรองค์มีพระชนมายุได้ ๓๕ พรรษา

๓. วันวิสาขบูชา เป็นวันที่พระพุทธเจ้าเสด็จเข้าสู่ปรินิพพาน

เมื่อพระพุทธองค์ได้ตรัสรู้และแสดงธรรมเป็นเวลานานถึง ๔๕ ปี จนมีพระชนมายุได้ ๘๐ พรรษา ได้ประทับจำพรรษา ณ เวฬุคาม ใกล้เมืองเวสาลี แคว้นวัชชี ในระหว่างนั้นทรงพระประชวรอย่างหนัก ครั้นเมื่อถึงวันเพ็ญเดือน ๖ พระพุทธองค์กับพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ก็ไปรับภัตตาหารบิณฑบาตที่บ้านนายจุนทะ ตามคำกราบทูลนิมนต์ พระองค์เสวยสุกรมัททวะที่นายจุนทะตั้งใจทำถวายก็เกิดอาพาธลง แต่ทรงอดกลั้นมุ่งเสด็จไปยังเมืองกุสินารา ประทับ ณ ปาลาละ เพื่อเสด็จดับขันธปรินิพพาน

เมื่อถึงยามสุดท้ายของคืนนั้น พระพุทธองค์ก็ทรงประทานปัจฉิมโอวาทว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลายอันว่าสังขารทั้ง

หลายย่อมมีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังกิจทั้งปวงอันเป็นประโยชน์ของตนและประโยชน์ของผู้อื่นให้บริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาทเถิด” หลังจากนั้นก็ได้เสด็จเข้าสู่ขันธปรินิพพาน ในราตรีเพ็ญเดือน ๖ นั้น

กิจกรรมในวันวิสาขบูชา

กิจกรรมที่พุทธศาสนิกชนพึงปฏิบัติใน วันวิสาขบูชา ได้แก่

๑. ทำบุญใส่บาตร กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ญาติที่ล่วงลับ และเจ้ากรรมนายเวร
๒. จัดสำรับคาวหวานไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัด และปฏิบัติธรรม ฟังพระธรรมเทศนา
๓. ปลอญนกลปล่อยปลา เพื่อสร้างบุญสร้างกุศล
๔. ร่วมเวียนเทียนรอบอุโบสถที่วัดในตอนค่ำ เพื่อรำลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
๕. ร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับวันสำคัญทางพุทธศาสนา
๖. จัดแสดงนิทรรศการ ประวัติ หรือเรื่องราวความเป็นมาเกี่ยวกับวันวิสาขบูชา ตามโรงเรียนหรือสถานที่ราชการ เพื่อให้ความรู้ และเป็นการร่วมรำลึกถึงความสำคัญของวันวิสาขบูชา
๗. ประดับธงตามอาคารบ้านเรือน วัดและสถานที่ราชการ
๘. บำเพ็ญสาธารณประโยชน์

■ แหล่งที่มา : K@POOK! จาก <https://highlight.kapook.co>

โครงการพุทธสถานสัมพันธ์ชุมชน

กิจกรรมวัน วันศุกร์ที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ณ พุทธสถานลพบุรี

นพมาฆบูชา

าพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔

บุรีศรีสุวรรณภูมิ

มูลนิธิธรรมาภิบาลบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ขอเชิญร่วมบริจาคสมทบทุนสร้าง

อาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

ธนาคารกสิกรไทย สาขาโคกสำโรง

ชื่อบัญชี

ทุนนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

เลขที่บัญชี

๐๙๕ - ๑ - ๙๖๒๔๒ - ๒

ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง นำโดยพระครูภัทรปัญญาวัธ (เจ้าคณะอำเภอโคกสำโรง) มอบของอุปโภค และบริโภค ให้กาชาดโคกสำโรง โดย ท่านนายอำเภอณรงค์ ชัยจำรัสรับมอบ

แหล่งที่มา : Facebook พระครูภัทรปัญญาวัธ วัดสิงห์คูยาง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

จังหวัดลพบุรี จัดถวายภัตตาหารเพล และสิ่งของพระราชทาน ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่พระภิกษุ สามเณร ในการสวดสวดพระอภิธรรมหลวง ประจำปี ๒๕๖๔

แหล่งที่มา : Facebook ข่าวสาร คณะสงฆ์อำเภอเมืองลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอบ้านหมี่ นำโดย พระโสภณพัฒนคุณ (เจ้าคุณทิน) มอบสิ่งของเครื่องอุปโภค บริโภค ช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากพายุฤดูร้อนพัดถล่มบ้าน

แหล่งที่มา : Facebook พระเมธีธรรมอาจารย์ - เจ้าคุณประสาร

รากมนุษย์

- รู้แล้ว อาจจะไม่คิด
- คิดแล้ว อาจจะไม่ทำ
- ทำแล้ว อาจจะไม่จริง
- รู้แล้ว คิดแล้ว ทำแล้ว ทำจริงแล้ว
จะเป็นคนดีได้ตั้งแต่เป็นวัยรุ่น

ต้นไม้ มีราก ลำต้น กิ่ง ใบ ดอก ผล ถ้าตัดรากทิ้ง ลำต้น กิ่ง ใบ ดอก ผล ก็มิอยู่ไม่ได้ ถ้ามิ อยู่แล้วก็จะค่อยๆ แห้งเหี่ยว และตายไปในที่สุด มนุษย์ก็มีรากของความเป็นมนุษย์เหมือนกัน ถ้าตัดรากทิ้ง ก็ดำรงความเป็นมนุษย์ไว้ไม่ได้ ถ้ามนุษย์มีรากดีบริบูรณ์ ความเป็นมนุษย์จะดำเนินไปดีสมกับที่ตนเป็นมนุษย์ และจะอยู่ร่วมกันในหมู่ด้วยดี เป็นสุขสงบ

ก่อนอื่น พึงพิจารณา และมองพื้นฐานของมนุษย์ไว้ก่อน ว่ามีสิ่งใดบ้าง ที่จะทำให้มนุษย์ ลำบาก เดือดร้อน อยู่ร่วมกันไม่มีความสุขสงบ ไร้ความใจกันไม่ได้ สิ่งที่ต้องพิจารณาก่อน ก็คือ

ในหมู่มนุษย์ การเบียดเบียนกัน การทำร้าย การฆ่ากัน ย่อมก่อให้เกิดความเกลียดชัง ความรู้สึกเป็นศัตรู นำไปสู่การก่อเวรภัยขึ้น โดยมีการผูกใจอาฆาต เคียดแค้น

ชิงชังกัน เกิดมีการเข่นฆ่า และฆ่าตอบไปเรื่อยๆ ไม่สิ้นสุด แม้ไม่ถึงขั้นเข่นฆ่า เพียงแต่เบียดเบียนให้ลำบาก ขมเหง และสุดท้ายก็อยู่ร่วมกันเป็นสุขไม่ได้

เมื่อต่างฝ่ายต่างจ้องทำร้ายกัน หรือเบียดเบียนข่มเหง เป็นต้น ก็บ่งชี้ได้ชัดว่า พื้นฐานความรู้สึกร่วมกัน มีความผิดพลาดขึ้นแล้ว รากของความเป็นมนุษย์ไม่ดี ไม่มี ไม่ฝังตั้งมั่น เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่ต้อง กล่าวถึงการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่มาก หมู่ใหญ่ หรือเป็นสังคม แม้อยู่กันเพียงสองสามคน เพียงเป็นครอบครัว ก็อยู่เป็นสุขไม่ได้ จะเกิดความหวาดระแวงคือไม่ไว้วางใจกัน จะรู้สึกว่าตนอยู่เป็นทุกข์มีอันตราย ไม่มีความสุข เพราะขัดกับหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสสอนเตือนไว้ว่า “การไม่เบียดเบียน เป็นสุขในโลก (อပ္ปยาปชณฺ สฺสุขํ โลกเก)”

อีกประการหนึ่ง ทุกคน ทุกครอบครัว ทุกสังคม มีความรู้สึกที่ตนเป็นเจ้าของ เป็นผู้ครอบครอง เป็นผู้มีความสิทธิในทรัพย์สินของที่ดินหามาได้ จึงรู้สึกหวงแหน และหมายที่จะเก็บรักษาไว้ให้ดี เพื่อนำออกใช้เป็นส่วนตัวบ้าง เพื่อใช้เกื้อกูลอนุเคราะห์ สงเคราะห์ ทำบุญ บูชาคุณบุคคลตามที่ดินเกี่ยวข้องฐานะต่างๆ บ้าง หากมีผู้ใดมาขโมย เบียดบัง ยักยอก จัปล้นทรัพย์สินของเหล่านั้นไปจะมีความรู้สึก

เกลียดชัง หรือทะเลาะวิวาทกัน หรืออาจถึงขั้นฟ้องร้องต่อศาล แม้ศาลตัดสินให้มีผู้แพ้ผู้ชนะ จบลงไปตามกระบวนการยุติธรรม แต่ความหวาดระแวง ความเกลียดชังซึ่งกันต่อไป ความอยู่ร่วมกันด้วยความผาสุกก็เกิดมิได้

อีกประการหนึ่ง ในวิสัยของชาวโลก ย่อมมีคู่ครองผู้ร่วมชีวิต จึงมีความรู้สึกที่ผู้ร่วมชีวิตแต่ละฝ่าย เป็นเสมือนทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของพวกเขาและกัน หวังใจว่าจะอยู่ร่วมกันด้วยความผาสุกตลอดไป คู่ครองของตนเป็นคู่ครองของตน คู่ครองคนอื่นก็เป็นคู่ครองของคนอื่น แต่ละคู่ก็มีบุตรเกิดมาสืบสกุล จึงต่างก็รักใคร่หวงแหนคู่ครองตน จึงต่างรักหวงแหนบุตรตน หากมีผู้ละเมิดล่วงเกิน หรือทำให้แตกแยกพลัดพรากกันด้วยวิธีใดๆ เช่นหลอกลวงยุแหย่จนถึงขั้นไม่ไว้วางใจ หรือพรากจากกันไป ก็เท่ากับเข้าไปก้าวก่ายให้เกิดความบาดหมาง เป็นการเข้าไปบั่นทอนความรักในครอบครัว บั่นทอนลัทธิที่ครอบครัวเคยมีต่อกัน นั่นก็คือมีผลกระทบไป

ถึงบุตรที่จะขาดพ่อหรือแม่คนใดคนหนึ่งไป หรือแม้ขาดไปทั้งสองคน อันบุตรทั้งหลายเมื่อยังพึ่งตนเองไม่ได้ ก็ย่อมพึ่งบิดามารดา มีบิดามารดาเป็นที่พึ่งอาศัย หากขาดที่พึ่งขาดความอบอุ่นใจ ว่าเหว มีอนาคตมืดมน อาจถึงขั้นไปก่อปัญหาอาชญากรรม หรือ ปัญหาสังคมอีกหลายประการ ผู้เข้าไปก้าวก่ายล่วงเกินให้ครอบครัวแตกแยกพลัดพราก ชื่อว่าได้ทำร้ายเข้าไปถึงบุตรของเขาด้วย

อีกประการหนึ่ง การติดต่อประสานกันประจำวันในโลกมนุษย์ ย่อมต้องใช้วาจาคือคำพูดแม้การใช้กิริยาอาการหรือวัตถุสิ่งของอื่นๆ แทนคำพูดให้เข้าใจความหมายได้ ก็เท่ากับเป็นการใช้คำพูดติดต่อประสานกัน ด้วยเหตุนี้การใช้คำพูดต่อกันจึงมีความสำคัญ ช่วยให้เข้าใจว่าสิ่งใดเป็นอย่างไร ตามที่พูดกันนั้น โดยหลักคำสอนพระพุทธศาสนาที่ส่งเสริมการพูดกันด้วยความสัจจริง คำอันเป็นสุภาสิต คำสุภาพอ่อนหวาน คำที่เป็นประโยชน์เหมาะสมกับกาลเวลา เพราะจะช่วยเสริมความสามัคคีกลมเกลียว และ ความเชื่อถือ ทั้งจะช่วยให้

ผู้พูดได้รับเกียรติ ดังคำบาลีว่า สจฺเจน กิตฺติ ปโปปติ ให้เว้นคำหยาบ คำหลอกลวง คำส่อเสียด เป็นต้น เมื่อพูดกันด้วยความเป็นจริง เป็นต้น ดังกล่าวแล้ว ความรักความนับถือไว้วางใจ ความเชื่อถือกันและกันก็เกิดตามมาและดำรงอยู่

ในทางตรงกันข้าม ถ้าฝ่ายหนึ่งรู้ประจักษ์ว่าฝ่ายอื่นพูดคำเท็จ พูดหลอกลวงตน ก็จะเลิกนับถือ เลิกความไว้วางใจ ไม่นินดี ไม่ให้เกียรติที่จะประสานติดต่อ ไม่สนใจที่จะพูดคุยเจรจาด้วย ชั่วจะรู้สึกเจ็บใจ เกลียดชัง เคียดแค้น ในที่สุดก็อยู่ร่วมกันไม่เป็นสุข

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โดย พ.อ.(ท.) สัมฤทธิ์ คมขำ

ปางอภัยเชิญจุติ

สันดุสิตเทพบุตร อนุสรณ์
คือองค์พระเวสสันดรอร่ามศรี
อดีตกาลคือพระสวามี
ของพระนางมัทรีคู่ชีวา
ปางเทพเจ้าอภัยเชิญจุติวิวัฒน์
เพื่อโปรดสัตว์ในกลียุคดับทุกข์
อุบัติขึ้นในมนุษย์เป็นพุทธา
ตั้งมรรคาบารมีที่บำเพ็ญ

(พันเอก(พิเศษ)ศรีธรรณภูมิ ผู้พิง)

ปางประสูติ

ทรงประสูติ ได้ร่มสาลพฤกษ์
จดจาริกสิบห้ำคำเดือนหกเห็น
ผ้นพักตร์สู่อุตรทิศภาคบำเพ็ญ
พระบาทก้าวเดินเป็นสัตตมา
ทรงเปล่งอาสภิวาจาก้อง
“เราเป็นผู้เลิศกว่าพองใครในหล้า
สุดเจริญ สุดประเสริฐ เลิศโลกา
ชาตินี้หนา ชาติสุดท้าย ไม่เกิดมี”

(พันเอก(พิเศษ)ศรีณยภูมิ ผู้ฟัง)

๑๙ คำสอน ที่มีในศาสนาพุทธ

๑. พระพุทธศาสนา ปฏิเสธว่า มีผู้สร้างโลก ถือว่าความเชื่อนี้ไร้สาระ ตรงข้าม โลกนี้ประกอบขึ้นจากเหตุธาตุทั้ง ๔ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ประกอบกันขึ้นมา

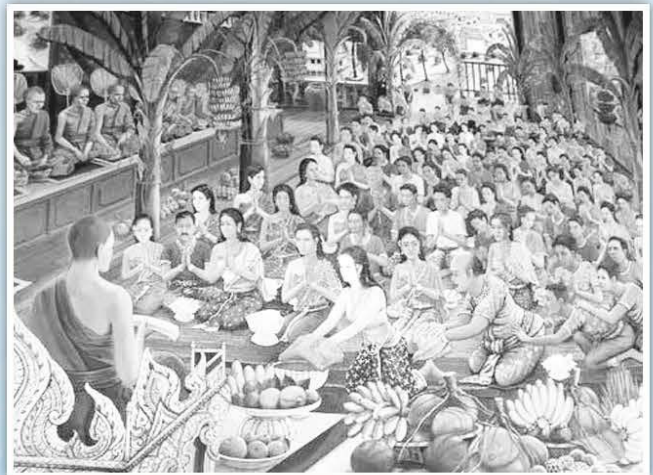
๒. พระพุทธศาสนา ไม่ใช่ระบบความเชื่อที่จะใช้คำว่า Religion เพราะศัพท์นี้ หมายถึง ต้องมีความเชื่อในพระเจ้าผู้สร้างโลก

๓. จุดหมายปลายทางของพระพุทธศาสนา คือ ละกิเลสได้หมดแล้ว หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด หรือวัฏฏสงสาร ไม่ใช่แค่ไปเกิดบนสวรรค์เท่านั้น

๔. พระพุทธเจ้า ไม่ใช่ผู้ปลดปล่อยสรรพสัตว์ให้รอด สรรพสัตว์ต้องช่วยตนเอง เพื่อหลุดพ้นจากกิเลสและวัฏฏสงสาร

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างพระพุทธเจ้า และสาวก คือ ครูผู้สอนและลูกศิษย์ ไม่ใช่ตัวแทนพระเจ้า และทาสผู้รับใช้

๖. พระพุทธเจ้า ไม่เคยให้สาวกใช้ความเชื่อโดยปราศจากปัญญามานับถือ ตรงข้าม ทรงสอนให้ใช้ปัญญา

พิจารณาคำสอนก่อนจะเชื่อ และเห็นจริงด้วยตนเอง และผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ต้องนำคำสอนไปประพฤติและปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นด้วยตนเอง ไม่มีใครช่วยให้หลุดพ้น จากการเวียนเกิดเวียนตายได้ นอกจากให้คำแนะนำชี้ทางที่ถูกต้องให้เท่านั้น

๗. คำสอนพระพุทธเจ้า เป็นสัจธรรมประจำโลก ที่เป็น และมีอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าทรงเป็นแต่เพียงผู้ค้นพบเท่านั้น พระองค์ไม่ใช่เป็นคนสร้างคำสอนขึ้นมา

๘. นรกในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่สถานที่กักขังสัตว์อย่างนิรันดร์ บุคคลทำบาปแล้ว ไปเกิดในนรก เมื่อพ้นกรรมแล้ว ก็สามารถกลับไปเกิดในภพที่ดีกว่าได้ และ สัตว์ที่ได้ไปเกิดในภพอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นภพเทวดา ภพมนุษย์ ภพเปรตวิสัย ภพเดรัจฉาน ก็สามารถเวียนกลับไปเกิดในนรกอีกได้ เช่นกัน

๙. พระพุทธศาสนา ไม่ได้สอนแนวคิดเรื่องบาปติดตัว เหมือนที่ศาสนาเทวนิยมสอน แต่สอนเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งมีทั้งกรรมขาว กรรมดำ และกรรมไม่ขาวไม่ดำ

๑๐. พระพุทธศาสนาสอนว่า มนุษย์และเทวดาทุกชีวิต มีศักยภาพที่จะบรรลุธรรมได้ ข้อสำคัญก็คือ ต้องใช้ความพยายามในการปฏิบัติ เพื่อชำระกิเลสให้พ้นไปจาก

จิตใจ พระพุทธเจ้าก็ทรงเป็นมนุษย์สามัญธรรมดา ที่หลุดพ้นจากทุกข์ได้ เพราะการประพฤติปฏิบัติมาหลายภพหลายชาติ

๑๑. กฎแห่งกรรมของทุกสรรพสัตว์ เป็นตัวอธิบายว่า เหตุใดคนถึงเกิดมาแตกต่างกัน กฎแห่งกรรมเป็นตัวอธิบายถึงภพภูมิที่สัตว์พากันไปเกิด

๑๒. พระพุทธศาสนา เน้นให้แผ่เมตตากรุณาไปยังสรรพสัตว์ ทุกภพภูมิ ทรงสอนให้ละจากการประพฤติดุชชัฏทั้งปวง คือ อกุศลกรรมบถ ๑๐ และให้ประพฤติปฏิบัติแต่กุศลกรรมบถ ๑๐

๑๓. ธรรมะของพระพุทธเจ้า เสมือนแพ หลังจากบำเพ็ญเพียรจนดับทุกข์ได้แล้ว จะอยู่เหนือบุญและบาป ธรรมะทั้งปวงจะต้องไม่ยึดมั่นถือมั่น

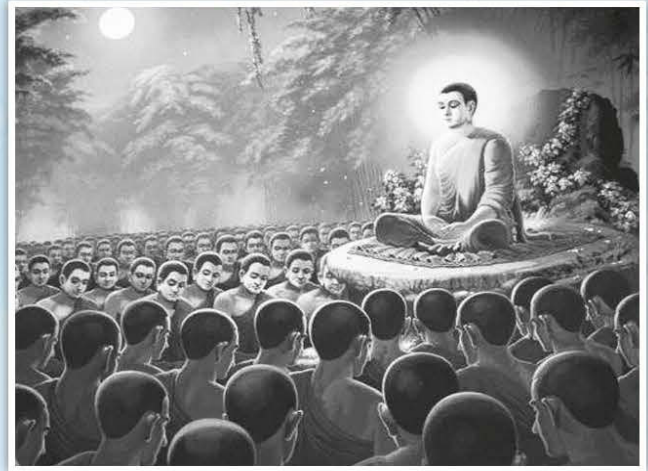

๑๔. ไม่มีสงครามศักดิ์สิทธิ์ ในทหระณะพระพุทธศาสนา การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การเบียดเบียนผู้อื่นด้วยเจตนา ผู้กระทำจะต้องรับกรรมทั้งสิ้น จนกว่าจะหลุดพ้นจากวัฏสงสาร การฆ่าในนามศาสนา ยิ่งกระทำได้ในพระพุทธศาสนา

๑๕. พระพุทธเจ้าสอนว่า กำเนิดสังสารวัฏ ไม่มีเบื้องต้นและที่สิ้นสุด ถ้าหากสัตว์ยังดำเนินชีวิตไปตามอำนาจกิเลส ที่มี อวิชชาเป็นเครื่องกัน มีตัณหาเป็นเครื่องผูก ย่อมต้องเวียนเกิดเวียนตายต่อไป

๑๖. พระพุทธเจ้า ทรงเป็นพระสัพพัญญู (ผู้รู้ความจริงทุกเรื่องที่ทรงอยากรู้) และพระพุทธเจ้า มิใช่เทพเจ้า ผู้ทรงมีอำนาจล้นฟ้า ดลบันดาลสร้างธรรมชาติต่างๆ ขึ้นมา

๑๗. การฝึกสมาธิ สำคัญมากในพระพุทธศาสนา แม้ศาสนาอื่นๆ ก็มีสอนให้คนมีสมาธิ แต่มีพระพุทธศาสนาเท่านั้นที่สอน วิปัสสนา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ ที่ทำให้รู้แจ้งว่า ทุกสรรพสิ่ง เมื่อมีการเกิด ย่อมมีการดับ

๑๘. หลักคำสอนเรื่อง สุนฺยญตา หรือ นิพพาน เป็นเอกลักษณ์เฉพาะในพระพุทธศาสนา ถือเป็นคำสอนระดับสูงของพระพุทธศาสนาด้วย เพราะสรรพสิ่งทั้งหลายทั่วโลกรธาตุ ไม่มีสิ่งใด เทียงแท้ถาวร มีแต่ปัจจัย ดิน น้ำ ไฟ ลม ประกอบกัน สรรพสิ่งในโลก จึงตกอยู่ในภาวะอนิจจัง ทุกขัง และอนัตตา เหมือนกันหมด พระพุทธศาสนาจึงไม่สุดโต่งไปตามแนวศาสนาประเภทเทวนิยม หรือ ตามแนววัตถุนิยม ที่มีอวิชชาเป็นเครื่องกัน มีตัณหาเป็นเครื่องผูก ที่ต้องเวียนเกิดเวียนตาย จนกว่าจะบรรลุดรรม จึงจะดับเย็น เข้าสู่นิพพาน

๑๙. วัฏจักร หรือสังสารวัฏ เป็นคำสอนในพระพุทธศาสนา ตราบใดที่สรรพสัตว์ ยังไม่หลุดพ้นจากกิเลส ก็จะต้องเวียนว่ายตายเกิด ไปตามภพภูมิต่างๆ ตามแรงเหวี่ยงของกรรม ไม่สิ้นสุด จนกว่าจะบรรลุดรรม ดังนั้น ทุกสรรพสัตว์ จึงต้องช่วยตนเอง เพื่อพัฒนาไตรสิกขา ให้หลุดพ้นจากโลภะ โทสะ และโมหะ หรืออวิชชา เพื่อการหลุดพ้นจากสังสารวัฏให้ได้

◆ Matt Garon...เจริญ ◆

คนดีฯ พังพินาศได้ ใน ๓ วินาที..เพราะอะไร?

เรื่องที่ ๑

ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทแห่งหนึ่ง รูปหล่อ ร่ำรวย อายุ ๓๓ ปี ได้แต่งงานกับบุตรสาวของบุคคลในกลุ่มทุนใหญ่ เธอทั้งสวยและฉลาด อายุ ๒๔ ปี ปีต่อมาก็ได้ให้กำเนิดบุตร ฝาแฝดชาย-หญิงน่ารักคู่หนึ่ง เขาเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม ถ่อมตน ทำงานจริงจัง

คติพจน์ ประจำใจ คือ “..ไม่มีเรื่องใดในโลกที่เป็น เรื่องยาก ขอเพียงเราตั้งใจทำจริงเท่านั้น..”

คืนหนึ่ง เขาได้ขับรถเบนซ์คันเก่งของเขา ท่ามกลาง สายฝนโปรยปราย เขาขับรถชนกับรถจักรยานยนต์คันหนึ่งที่ฝ่าฝืนกฎจราจรขับย้อนศรมา เขาจึงโกรธมาก...เกิดการ ทะเลาะกันหนักหน่วง ในที่สุด...เขาโดนวัยรุ่นพาลเกร อายุยังไม่ถึง ๑๘ แทบตาย !

คืนวันหนึ่ง หลังจากจัดปาร์ตี้วันเกิดแล้ว เป็นวัน ฝนตก เธอได้ทะเลาะกับแฟนหนุ่ม ที่คบกันมากกว่า ๑ ปี ด้วย ความโกรธของเธอ...เธอจึงกระโดดตึก..เสียชีวิต !

เรื่องที่ ๒

ดามมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง อายุ ๒๐ ปี ใบหน้างดงาม สูง ๑๗๐ ซม.ได้รับการอบรมบ่มนิสัยจากพ่อแม่อย่างดีตั้งแต่ เด็ก เขียวชาอยู่ในเครื่องดนตรีหลายชนิด และชำนาญภาษา ต่างประเทศ มีรอยยิ้มอันอ่อนหวาน บุคลิกสง่างาม

คติพจน์ประจำใจว่า “..เพียงแต่คุณหันหน้าเข้าหา แสงสว่าง ก็จะไม่มืด..”

เรื่องที่ ๓

เจ้าของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง อายุ ๖๐ ปี ก่อร่างสร้างตัวจากมือเปล่า ในวัยหนุ่ม เขาประสบความสำเร็จในตลาดการค้า ได้สร้างอาณาจักรธุรกิจของตนเอง เขาอ่านตำราพิชัยสงครามของซุนวูจนชำนาญ และเชี่ยวชาญ การทำธุรกิจร่วมทุน (Venture Capital)

คติพจน์ประจำใจคือ “...เป็นผู้นำ...และผู้สร้างสรรค์ ที่มีประสิทธิภาพที่สำคัญที่สุด..”

คืนวันหนึ่ง หลังจากการประชุมทางวิดีโอแล้ว (Video Conference) ในคืนท้องฟ้าครึ้มฝน เขาโกรธ...ได้ คำพนักงานระดับล่างคนหนึ่งอย่างรุนแรง ว่า...โง่เหมือนหมู ด้วยความโกรธ พนักงานจึงได้หยิบเอาที่เขี่ยบุหรี่ทุบศีรษะ เขา...จนกะโหลกแตกตาย ! ทำให้ธุรกิจของเขาถูกทุบทำลาย พังพินาศไปด้วย

เรื่องทั้ง ๓ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ดูเหมือนจะไม่เกี่ยว ข้องกัน แต่มีจุดสำคัญที่เหมือนกันคือ ความโกรธ...ที่เกิดขึ้น

ใน ๓ วินาที

ทำไม? มีคนจำนวนมากใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง รอบคอบ วางแผนไว้รอบด้าน บนโต๊ะก็แปะติดคติพจน์การดำรงชีวิตต่างๆ กินอาหาร...เครื่องดื่มประเภทบำรุงสุขภาพ ให้แข็งแรงตลอด ในสมุดบันทึกก็จดสูตรลับต่างๆ ที่ใช้เพื่อการบำรุงร่างกายให้แข็งแรง...เพื่อให้มีอายุยืนยาว แต่ทุกอย่างมักพังทลายจากโศกความโกรธ...อารมณ์ ชั่ววูบใน ๓ วินาทีเท่านั้น

เพราะว่า ใน ๓ วินาทีนี้ ไม่สามารถมีสติ...ที่จะทนได้..ทนไม่ไหว สัมผัสจะอดทน ในที่สุด...นำมาซึ่งผลงานที่ได้สร้างมา...ถูกพังทลายจนสิ้น

การแต่งงาน...ต้องใช้เวลาดำเนินการที่ยาวนาน พุดเรื่องหย่าใช้เวลาเพียง ๓ วินาที

การคบเพื่อนสนิท...ต้องใช้เวลายาวนาน ครั้นจะโกรธกันก็ใช้เวลาเพียง ๓ วินาที

การมีภาพพจน์ที่ดี...ต้องใช้เวลายาวนาน การพุดผิดใช้เวลาเพียง ๓ วินาที

ความสุขต้องใช้เวลามุ่งพละที่ยาวนาน...ปลงไม่ตกใช้เวลาเพียง ๓ วินาที

การสำรวจต้องใช้ความอดทนที่ยาวนาน...อารมณ์ชั่ววูบใช้เวลาเพียง ๓ วินาที

พี่น้องๆ และเพื่อนๆ ครับ คนโบราณกล่าวไว้ว่า คนที่ฉลาดมาชั่วชีวิต แต่กลับทำเรื่องเหลวไหล...เพียงครั้งเดียว...ทุกอย่างอาจพังทลายไปหมดได้

ครั้งต่อไป ไม่ว่าจะอารมณ์โกรธ...เกิดขึ้นในเวลาใด

ก็ตาม...ขอให้จำไว้ว่า กลั่นลมหายใจ ทำจิตตัวเองให้นิ่งจริงๆ บางที เพียง ๓ วินาทีที่วิกฤตินี้ก็...อาจจะผ่านไป

การใช้เวลาคຸຸນคิดอย่างมีสติ...ใน ๓ วินาทีที่วิกฤตินี้ สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคุณได้ทั้งชีวิต นี่คือเหตุผลสำคัญ..ทำไม เราต้อง "ทำสมาธิ " เพื่อผลิตพลังจิต และสะสมพลังจิตทุกวัน...ขยันก็ทำ...ขี้เกียจก็ต้องทำ...ไม่ใช่ใครไหนที่ได้ประโยชน์...ตัวคุณนั่นเองแหละที่ได้ประโยชน์...ใครทำใครได้...ทำแทนกันไม่ได้...ทั้งนี้...ก็เพื่อฝึกที่จะผ่าน ...๓ วินาที ที่สำคัญนี้ไปให้ได้ด้วยดี...อย่าลืม...อย่าให้ ๓ วินาที แห่งความโกรธ(ความแค้น) และ ความโมโห (ความบ้า) ของคุณนี้ พังชีวิตของคุณลงไป

ขอให้วันนี้เป็นวันที่ ขอให้คุณพระรักษา ธรรมคุ้มครองตัวข้าพเจ้า ครอบครัว และสังคมของข้าพเจ้าด้วยเทอญ....

“สงเคราะห์ภรรยา (สามี)”

ในการเลี้ยงอาหาร ถ้าสิ้นกับพี่น้องทำงานไม่ประสานกัน
ก็มีหวังขบสันตนเองต้องเจ็บปวดจนหน้าตา ร่วง
เช่นกัน ในชีวิตการครองเรือน
ถ้าสามีภรรยาไม่รู้จักสงเคราะห์กันและกัน ไม่มีความเข้าใจกัน
นอกจากจะไม่มีความก้าวหน้าในชีวิตแล้ว
ทั้ง สอง ฝ่ายก็มีหวังหน้าตา ร่วงได้เหมือนกัน

สามีแปลว่า ผู้เลี้ยง ส่วนภรรยาแปลว่า ผู้ควรเลี้ยง
คำทั้งสองนี้ เป็นคำที่แฝงความหมายอยู่ในตัว และเป็นคำคู่
กัน ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าสามีก็เพราะเลี้ยงดูภรรยา ผู้หญิงที่จะได้
ชื่อว่าภรรยาก็เพราะทำตัวเป็นคนควรเลี้ยง

วิถีที่ในดามรักทั้งวัน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องมงคลสมรสไว้สั้นๆ
เพียงคำเดียวว่า สังคหะ แปลว่า การสงเคราะห์กัน และให้
ปฏิบัติตามหลักสังคหัตถ์ ๔ เพื่อเป็นการยึดเหนี่ยวน้ำใจกัน
ดังนี้

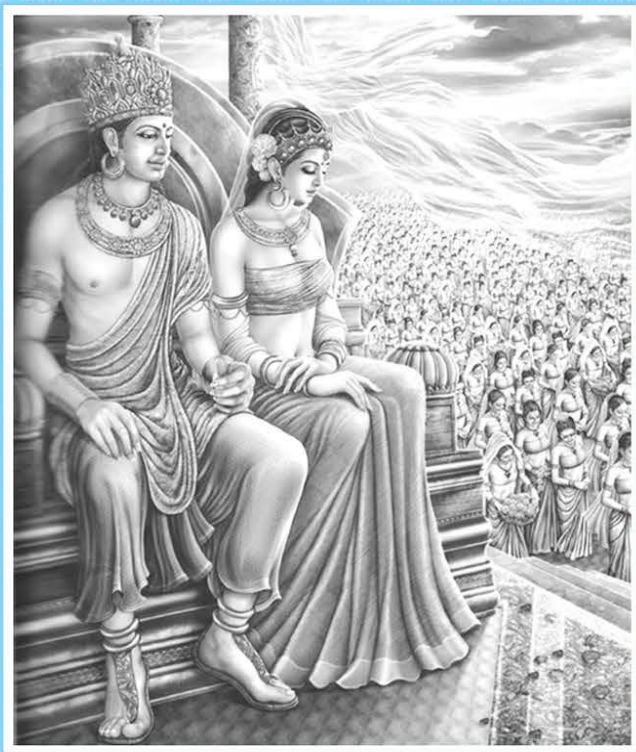
๑. ทาน การให้ปันแก่กัน คนเราถ้ารักที่จะอยู่ด้วยกัน

ต้องปันกันกิน ปันกันใช้ หามาได้แล้วควรรวมกันไว้เป็นกอง
กลางแล้วจึงแบ่งกันใช้ หากไม่เอามารวมกัน อาจเกิดการ
ระแวงกันได้ ที่ใดที่ปราศจากการให้ที่นั้นย่อมแห้งแล้งเหมือน
ทะเลทราย การปันกันนี้รวมทั้งการปันทุกข์กันในครอบครัว
ด้วย เมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีความทุกข์ มีปัญหา ก็ควรนำมา
ปรึกษากัน อีกฝ่ายก็ต้องรับรู้จากรับฟังและปลุกปลอบให้
กำลังใจ

๒. ปิยวาจา พูดกันด้วยวาจาไพเราะ แม้การตักเตือน
กันก็ต้องระมัด ระวังคำพูด ถ้าถือเป็นที่ตนเองมากเกินไป อาจ
จะเกิดทิฐิ ทำให้ครอบครัวไม่สงบสุข โดยถือหลักว่า ก่อน
แต่งงานเคยพูดไพเราะอย่างไร หลังแต่งงานก็พูด ให้ไพเราะ
อย่างนั้น

๓. อัตถจริยา ฝึกฝนตนให้เป็นประโยชน์ คือมีความ
รู้ความสามารถ แล้วนำความรู้ความสามารถที่มีอยู่นั้นมา
ช่วยเหลือกัน ประพฤติตนเป็นประโยชน์ต่อกันในทุกด้าน เมื่อ
รู้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี ควรหรือไม่ควร ก็นำมาเล่าสู่กันฟัง
พยายามศึกษาหาความรู้ทางธรรม เอาใจมาเกาะกับธรรม
ให้มากสามีภรณานันเมื่อทะเลาะกันมักจะโยนความผิดให้อีก
ฝ่ายหนึ่ง ซึ่งแท้จริงแล้วย่อมมีความผิดด้วยกันทั้งคู่ อย่าง
น้อยก็ผิดที่ไม่หาวิธีที่เหมาะสมแนะนำตักเตือนกัน ปลอ่ยให้
อีกฝ่ายหนึ่งทำความผิด

๔. สมนัตตตา วางตัวให้เหมาะสมกับที่ตัวเป็น เป็น พ่อบ้านก็ทำตัวให้สมกับเป็นพ่อบ้าน เป็นแม่บ้านก็ทำตัวให้สมกับเป็นแม่บ้าน ต่างก็วางตัวให้เหมาะสมกับหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายทั้งในบ้านและนอกบ้าน ซึ่งข้อนี้จะประพฤติ ปฏิบัติให้ดี ต้องฝึกสมาธิให้ใจผ่องใสเป็นปกติ เพราะคนที่ใจผ่องใสจะรู้ว่าในภาวะเช่นนั้น ควรจะวางตนอย่างไร ไม่ระเริงโลภจนวางตนไม่เหมาะสม

โดยสรุป คือปฏิบัติตนตามหลักทาน การให้ปันสิ่งของ รักาศิล เพื่อให้มีคำพูดที่ไพเราะและเพื่ออุดหนุนบารมีของตน จะได้เป็นคนมีประโยชน์ เจริญภาวนา คือการฟังธรรมและทำสมาธิ เพื่อให้ใจผ่องใสเกิดปัญญา จะได้วางตัวได้เหมาะสมกับที่ตัวเป็น

ข้อเตือนใจ

แม้บางคนตั้งใจแล้วว่าต้องยึดใจเอาไว้ ครั้นปฏิบัติจริง ก็ไม่วายเขว พอสามีทำท่าจะหลงไหลนอกกลุ่มนอกทาง กลับวิ่งไปหาหมอเสน่ห์ยาแฝด เสียเงินเสียทอง เสียเวลา แต่แล้วก็เหลว เพราะทั้งบ้านทั้งช่องไปเฝ้าหมอเสน่ห์ ข้าวปลาไม่รู้จักหุงหา ปล่อยให้บ้านรกเป็นเล้าไกรงกา แทนที่จะคอยเอาใจสามี กลับไปกราบเท้าเอาใจหมอเสน่ห์เพื่อจะมาแข่งข้อเอา กับสามี สถานการณ์ก็ยิ่งเลวร้ายลงทุกที ที่ถูกควรปักใจให้มั่นในศีลในทาน ในการทำความดี ปฏิบัติหน้าที่ของ เราไม่ยอมให้บกพร่อง แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง

อานิสงส์การสงเคราะห์นักรรชา (สามี)

๑. ทำให้ความรักยืนยง
๒. ทำให้สมานสามัคคีกัน
๓. ทำให้ครอบครัวมีความสุขสงบสุข
๔. ทำให้ได้รับการยกย่องสรรเสริญ
๕. เป็นแบบอย่างที่ดีแก่อนุชนรุ่นหลัง

**“กรรหาน้อยๆใกล้ชิด นากไม่ผูกมิตร ชีวิตจะสั้น
กรรหาน้อยๆรุ่มกัน นากติดสรวงสวรรค์ มั่นนั้นเจริญ”**

■ แหล่งที่มา : กัลยาณมิตร เพื่อนแท้สำหรับคุณ
เรื่อง มงคลชีวิต 38 ประการ
จาก www.kalyanamitra.org

เรื่อง... ปูทองผู้ฉลาด

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระโพธิสัตว์เกิดเป็นพราหมณ์ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีอาชีพกสิกรรม วันหนึ่งเขาไปนาพร้อมบริวารบอกลูกน้องให้ทำงาน แล้วตนเองก็ไปล้างหน้าที่หนองน้ำปลายนาในหนองน้ำนั้นมีปูตัวหนึ่งอาศัยอยู่ มีสีเหลืองเหมือนสีทอง พอถึงหนองน้ำเขาก็แปร่งฟัน ก่อนค่อยลงไปล้างหน้า ขณะนั้นเองปูทองได้มาอยู่ใกล้ ๆ เขา เขาเห็นมันแล้วเกิดความเอ็นดูมันจึงจับมันขึ้นมาวางไว้ที่ผ้าห่มของเขา เมื่อจะกลับไปทำนาต่อก็ปล่อยมันลงน้ำไป

วันต่อมา พอเขามาถึงนาก็จะแวะไปที่หนองน้ำจับปูขึ้นมาอนที่ผ้าห่มก่อนแล้วไปทำนาทั้งวัน ตกเย็นไปปล่อยปูลงน้ำแล้วค่อยกลับบ้านไปเป็นลักษณะเช่นนี้ประจำ เขากับปูทองจึงเกิดความคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ดวงตาของพราหมณ์มีลักษณะแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือจะเป็นวงกลม ๓

ชั้นไล่แล้ว ที่ปลายนานั้นมีกาฬเมี่ยงคู่หนึ่งอาศัยอยู่ที่ต้นตาลต้นหนึ่ง นางกาเกิดแพ้ท้องอยากกินดวงตาของพราหมณ์เจ้าของนา “ถ้าไม่ได้กินฉันคงตายแน่ ๆ เลยละ” สามเอยปากตอบด้วยความเกียจคร้านว่า “น้องจะบ้าหรือ ใครจะไปบังอาจเอาดวงตาของคนมาได้ อย่าหวังเลยน้อง” นางกาจึงเสนออุบายอย่างหนึ่งว่า “พี่ได้ต้นตาลนี้มีงูเห่าตัวหนึ่งอาศัยอยู่ถ้าเราใช้ให้งูเห่ากัดเขาตายแล้วค่อยเจาะดวงตาของเขา ความหวังฉันก็เป็นจริงนะสิ” กาสามมีเห็นดีด้วย นับแต่วันนั้นกาทั้งสองเริ่มปรนนิบัติงูเห่าด้วยการนำอาหารมาให้เป็นประจำพอข้าวในนาเริ่มตั้งท้อง ปูทองก็เติบโตเต็มทีวันหนึ่งเวลาเช้าตรู่ พราหมณ์ก็ออกมาดูนาตามปกติ เขาแวะไปที่หนองน้ำจับปูมาวางไว้ที่ผ้าห่มแล้ว กำลังจะเดินขึ้นคันนาเลาะดูข้าวเท่านั้น ก็ถูกงูเห่ากัดเข้าที่น่องลัมลงตรงนั้น งูเห่า

กัดเข้าก็เลื้อยเข้าจอมปลวกไป พอเขาล้มลงปูทองได้กระโดดขึ้นไปเกาะอยู่บนยอดดอกของเขา กาดัวผู้ก็บินมาจับบนร่างของเขาเช่นกัน ขณะที่กำลังจะจิกดวงตาของเขานั้นเอง ปูทองก็ใช้ก้ามปูหนีบคอกเขาไว้แน่น แล้วพูดว่า “เจ้ากาชัว เจ้าเรียกญาติพี่น้องนะ มิเช่นนั้น เจ้าคอขาดแน่ ๆ” กากล้วยตาย จึงร้องเรียกปูว่า “เฮ้ย..งูเห่าเพื่อนรักกลับมาก่อน ข้าถูกปูตาดำไปหนีบคอแล้ว กลับมาช่วยกันก่อน” งูเห่าพอได้ยินเสียงเรียกก็เลื้อยกลับมาแผ่บังพานหันจะฉกปู ปูจึงใช้ก้ามปูอีกข้างหนึ่งหนีบคองูเอาไว้อีกงูเห่าดิ้นไม่หลุดจึงร้องถามปูทองว่า “เจ้าปูตาดำไปปล่อยพวกข้าเดี๋ยวนี้ เจ้าหนีบคอกพวกข้าทั้งสองไว้ทำไม” ปูทองตอบว่า “เจ้างูชัว ชายคนนี้เป็นที่พึ่งของข้า ถ้าเขาตายไปข้าก็ต้องตายด้วย เพราะไม่มีผู้คุ้มครองเจ้ามาทำให้เขาตายเสียแล้ว พวกเจ้าต้องตาย” งูฟังแล้วคิดจะล่อลวงปูจึงพูดว่า “เจ้าปูตาดำไป ถ้าเช่นนั้น ข้าจะดูพิชกลับคืนให้เขาฟื้นคืนชีพมา เจ้าปล่อยพวกข้าก่อนสิ ก่อนที่พิชร้ายแรงจะทำให้เขาตาย” ปูรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของงูจึงพูดว่า “เจ้างูชัว ข้าจะปล่อยเจ้า ต่อเมื่อเห็นชายคนนี้ได้ลุกขึ้นได้ก่อน

แล้ว ข้าถึงจะปล่อยกาไป” ว่าแล้วก็คลายก้ามให้งูเลื้อยไปดูพิชคืน เมื่อพราหมณ์ได้ลุกขึ้นยืนเป็นปกติแล้ว ปูคิดว่า ถ้าขึ้นปล่อยให้สัตว์ทั้งสองนี้ไป ก็จะกลับมาทำร้ายพราหมณ์เจ้าของนาอีกจนได้ จึงใช้ก้ามปูหนีบคอสัตว์ทั้งสองเสียชีวิตทันที ฝ่ายนางกาที่จับอยู่บนต้นตาลเห็นเหตุการณ์กลับตาลปัตรเช่นนั้น ก็รีบบินหนีไปอยู่ที่อื่น

พราหมณ์เจ้าของนาโยนร่างของกาและงูทิ้งเข้าป่าไป นับตั้งแต่วันนั้น เป็นต้นมาพราหมณ์และปูทองก็ยังสนิทสนมคุ้นเคยกันมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ต่างช่วยเหลือเกื้อกูลกันจนตราบนับชีวิต

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

อย่าคิดทำร้ายคนอื่น เพราะตนเองจะเดือดร้อนในภายหลัง คนและสัตว์ต่างต้องพึ่งพาอาศัยกัน อย่าได้คิดทำลายสัตว์และธรรมชาติเลย

■ แหล่งที่มา : ธรรมะไทย เรื่อง นิทานชาดก
จาก <http://www.dhammathai.org>

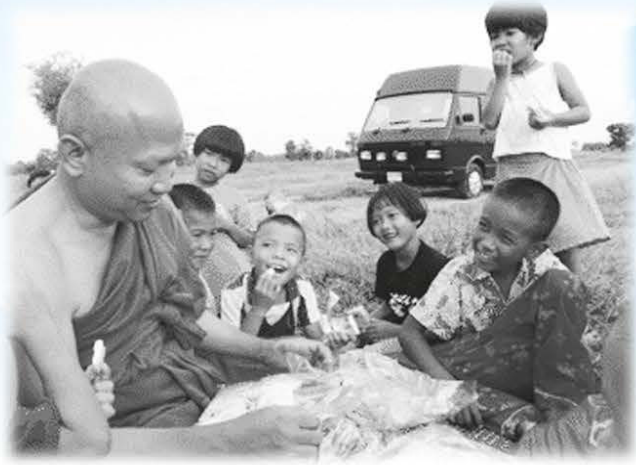
ธรรมะ จาก... หลวงพ่อเจ้าคุณฯ

เรื่อง...กฎของชีวิตที่เป็นหลักสูงสุด

ขอเจริญพรญาติโยม ศรัทธาสาธุชน ก่อนอื่นหลวงพ่อบอกเล่าเรื่องสุขภาพ เพื่อไม่ให้ ญาติโยม ศรัทธาสาธุชน เป็นห่วง ประมาณ ๓ เดือนที่ผ่านมาหลวงพ่อก็เริ่มเดินโปรด ญาติโยม สุขภาพ และร่างกายเริ่มแข็งแรงขึ้นเดินเริ่มปกติ แต่ยังคงมีติดขัดอยู่บ้าง เนื่องจากกระดูกบริเวณที่แตก แพทย์ได้ดำเนินการตามด้วยเหล็ก ส่งผลต่อการเดิน เมื่อก้าวออกไปแล้วรู้สึกขัด แต่ไม่เกิดความทุกข์อะไร หลวงพ่อมอง สิ่งนั้นเป็นแบบฝึกหัด เพื่อฝึกฝนตนเอง เวลาเราอยู่กับเวทนา หากเรามีสติและใช้ทุกขเวทณานั้นเป็นบทเรียนหรือแบบ ฝึกหัด เราจะเจริญทั้งสติ และปัญญาไปด้วย บางครั้งเรา มองผู้สูงอายุ เดินลำบากกว่าเราจะเห็นความแตกต่าง มอง และพิจารณาแล้วเรามีความทุกข์มากกว่าเรา เพราะฉะนั้น เมื่อเราเป็นอะไร ขอให้ทุกคนใช้สิ่งนั้นเป็นบทเรียน, แบบ ฝึกหัด และเป็นบททดสอบของชีวิต ตลอดระยะเวลา ๑ ปี ที่ผ่านมาหลวงพ่อก็ได้บทเรียนบทใหม่ กับชาข้างเก่า บทเรียน นั้นบอกกับหลวงพ่อกว่า “เราได้ไปทำกรรม” ส่งผลทำให้เรา ต้องได้รับวิบากกรรม แต่การรับวิบากกรรม ถ้าเราเข้าใจ ยอมรับ ก็ขอให้เราตั้งใจเพราะจะได้หมดเวรหมดกรรม สิ่งนี้ คือหลักคิดที่ดีหลักหนึ่ง ถ้าเราไม่ยึดหลักนี้ คิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้น คือโชคร้าย ซึ่งไม่ใช่วิถีคิดที่ถูก **กฎของชีวิตที่เป็นหลัก สูงสุด ข้อที่ ๑ คือ “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”** ทุก

คนมีกรรมเป็นของตัวเอง เมื่อเกิดขึ้น อย่าโทษโชคชะตา เมื่อ วิบากกรรมมาถึง เรายอมรับ และยินดีชดใช้กรรม กรรม กับหนี้สิน คล้ายๆกัน เรามีหนี้ก็ต้องชดใช้คืน บางครั้งหนี้ นั้นต้องรวมดอกเบี้ยหลวงพ่อก็ถึง ตัวเองตอนเป็นเด็ก วิ่ง เล่น สนุกสนาน ยิงนก ตกปลา ไม้เรียว และไม่มี ความเชื่อ เรื่องบาปกรรม สนุกสนาน ตามภาษาเด็ก แต่เมื่อเราเติบโตขึ้นมาประสบการณ์ชีวิต จะทำให้เราเรียนรู้และคิด ถ้าโชค ดี มีบุญวาสนา ได้พบ กับคนดีๆ คอยอบรมสั่งสอนให้เรา รู้จักแยกแยะ ผิดชอบชั่วดี ห้ามไม่ให้ทำสิ่งไม่ดี ส่งเสริมให้ เราทำแต่สิ่งดีๆ นี่เป็นวาสนาดีของเราอย่างหนึ่ง แปลว่าเรา ได้สร้างบุญกุศลไว้ตั้งแต่ชาติที่แล้ว ชาตินี้ จึงทำให้เราพบครู อาจารย์ มิตร ที่ดี รวมทั้งมีครอบครัวที่ดี หลวงพ่อก็จึงอยาก ให้เรามองเรื่องกรรมเป็นกฎของชีวิต “สัตว์โลกย่อมเป็นไป

ตามกรรม” หากเรามองเป็นกฎของชีวิต เมื่อจะลงมือกระทำการใด คิดรอบคอบ โดยเฉพาะเรื่อง การเบียดเบียนผู้อื่น การเบียดเบียนนั้นเป็นทุกข์ในโลก เริ่มต้นด้วยความคิดร้าย ความคิดผิด ความคิดที่มีอคติ สิ่งนี้คือ การ พุด คิด กระทำ ที่เบียดเบียน ผู้อื่น ถือเป็นกติกายข้อหนึ่ง คือ ไม่คิดร้าย พุดร้าย ทำร้าย ผู้อื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่พุทธองค์ ทรงสอน อนุปวาโท อนุปมาโตการไม่พุดร้าย การไม่ทำร้าย ผู้เบียดเบียนสัตว์อื่นไม่ถือเป็นสมณะเลย เพราะ ฉะนั้นสมณะต้องระวังเรื่อง การเบียดเบียนการพุดเบียดเบียน ให้เจ็บช้ำน้ำใจ ชุ่นข้องหมองใจ ให้เดือดร้อน เป็นสิ่งอันไม่ควรกระทำ คำพุด มีไว้เพื่อ พุดให้เกิดความดี เกิดบุญ เกิดกุศล เกิดประโยชน์ และความสุขทั้งของตนเองและผู้อื่น ในทางภาษาธรรมะเรียกว่า “ปิยวาจา” พุดอย่างมีสติ คิดรอบคอบก่อนพุด พุดให้ดีที่สุด “ความจริงที่ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไร พุทธองค์ก็ไม่ทรงตรัส” หมายความว่า แม้ความจริงนั้นเป็นเรื่องจริง แต่พุดแล้วไม่เกิดประโยชน์ ก็ไม่ควรพุด บ้านเมืองเราในปัจจุบัน ประชาชน ไม่ระมัดระวังกับเรื่องคำพุด บางคนคิดสี่ล ข้อ ๔ (มุสาวาทาเวรมณี)ทุกวัน สี่ลข้อ ๔ ไม่ได้หมายถึง การพุดปด แต่ยังคงรวมถึง พุดเพ้อเจ้อ พุดส่อเสียดนินทา พุดเยาะเย้ย พุดถกถาง พุดประณาม เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีความสุข มีความเจริญ สี่ลข้อ ๔ เป็นสิ่งที่ต้องยึดถือให้มั่น บางครั้งอารมณ์ของการหงุดหงิด การฟุ้งซ่าน เข้ามาผสมในจิตใจ ประทุษร้าย เกิดอารมณ์ กลายเป็นคำพุดที่หยาบคาย กระทบจิตใจผู้อื่น

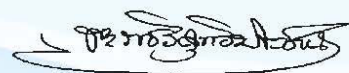
กฎข้อที่ ๒ คือ เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป ไม่มีตัวตนที่แท้จริง เพราะสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นประเทศใด หรือชาติใดก็ตาม ไม่มีใครเปลี่ยนกฎนี้ได้ เพราะฉะนั้นเราในฐานะที่เป็นชาวพุทธ เราโชคดีที่รู้กฎนี้ แต่การรู้นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะยอมรับ และตระหนักหรือไม่ว่าเราต้องปฏิบัติตน อยู่

ภายใต้กฎดังกล่าวตลอดเวลาอีกคำหนึ่งที่พุทธองค์ ทรงสอน คือ“เมตตาธรรม คำจุนโลก” สังคมในปัจจุบัน เรายังขาดความ เมตตากรุณาต่อกัน เราจึง ไม่รู้จักการให้อภัย เกิดเป็นทิฐิมานะเป็นอคติในใจ ที่มีต่อกัน การมีทิฐิมานะทำให้เราเกิดความแตกต่าง แยกแยก ยากที่จะหลอมรวมได้ แม้กระทั่งสามีภรรยา ก็ตาม บางครั้งถ้าหากไม่อยู่ด้วยหลักของความเมตตา กรุณา ก็จะถึงจุดที่ ทะเลาะ คัดฆ่ากัน ความโกรธแค้นนี้เองทำให้เราอาฆาตพยาบาท กลายเป็นอคติมีทิฐิมานะต่อกัน ทั้งๆ ที่จริงแล้วการเริ่มต้นในครั้งแรก เริ่มจากความรัก ความสุข ของคนทั้ง ๒ ถ้าเรามองอย่างมีสติ ว่าทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ไม่มี

ตัวตนที่แท้จริง สุดท้ายก็ล้มหายตายจากในที่สุด การอาฆาตพยาบาท เกิดจาก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ใครควบคุมได้ก็มีความสุขทุกขน้อย มีความสุขมาก

ท้ายที่สุดนี้ หลวงพ่อขอฝาก ญาติโยม ศรัทธาสาธุชน ให้ดำรงชีวิตอย่างมีสติ รู้ตัวทั่วพร้อม อยู่ทุกขณะ รู้แจ้ง เห็นจริง สิ่งที่เกิดขึ้น จะเป็นเพียง เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป เป็นธรรมดา ถ้าเราสวดมนต์ ภาวนา แผ่เมตตา สร้างความดี อยู่ในศีลธรรม แบ่งปัน ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา บ้านเมืองเราก็จะสงบสุข เพราะเราทุกคนมีธรรม ธรรมคุ้มครองโลก คิดดี พุดดี ทำดี ผลตอบแทน เราจะสัมผัสได้เอง เข้าใจได้เอง ดังที่พุทธองค์ตรัสไว้ว่า “ธรรมะผู้ปฏิบัติจะรู้ได้เอง” เมื่อรู้แล้วอย่าขาดสติ ขอเจริญพร

(พระราชวิสุทธิประชาณาล)

เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ

ผู้ก่อตั้งโครงการพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พระธรรมนำสุข

“ศรัทธา หรือ งามาย”

โลกในยุคนี้ (พ.ศ.๒๕๖๔) ดูเหมือนจะเล็กลงหรือแคบลงเป็นอย่างมาก ทุกสิ่งทุกอย่างดูรวดเร็วว่องไวอย่างเหลือเชื่อ โดยเฉพาะการสื่อสาร การรับรู้เรื่องราวต่างๆ บนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะอยู่มุมใดของโลกก็ตาม แต่ทุกอย่างมีสองด้านเสมอ เมื่อมีด้านดีก็มีด้านร้ายเป็นของคู่กัน ตามที่องค์พระศาสดาทรงตรัสไว้ว่า โลกนี้เป็นของคู่(ทวี)

การใช้สติพิจารณาไตร่ตรองในข่าวสารต่างๆ ที่เราได้รับมาจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการตัดสินใจที่จะกระทำการใดๆ ลงไป เพราะหากขาดสติพิจารณาแล้วยิ่งคิดแล้ว ทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูม อาจทำให้เกิดความเสียหายกับชีวิตของเราได้ การมีสติพิจารณาเสียก่อนแล้วจึงเชื่อ เรียกว่า ศรัทธา หากไม่ได้ใช้สติพิจารณาเสียก่อนเพียงแค่อ่านข่าวสารก็เชื่อเลย เรียกว่า งามาย (ไร้เหตุผล)

และความงามาย (ไร้เหตุผล) นี้แหละ ที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความทุกข์ยากเดือดร้อนของชีวิตในที่สุด เพราะแทนที่จะใช้เวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดไปใช้ให้เกิดประโยชน์เกิดคุณงามความดีกับชีวิตของตนเองและคนรอบข้าง เพื่อสร้างความสุขที่ปรารถนา มีความยินดีพอใจในสิ่งที่ตนมี ที่ตนได้จัดสรรสิ่งที่ได้รับมาจากความมานะเพียรพยายามลงมือกระทำของตนลงไปในปัจจุบัน ๔ คือ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค (ในยามเจ็บไข้ได้ป่วย) ให้เพียงพอเสียก่อนเพื่อสร้างความสุขขั้นพื้นฐานของชีวิต นี่จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องของการดำเนินชีวิต โดยไม่เอาเวลาไปแสวงหา ฝากความหวัง ไว้กับความงามาย ที่ตนได้รับข่าวสารมาอย่างไม่มีลิมลิมิตตา อยากให้ความปรารถนา ของตนสำเร็จลงอย่างง่ายๆ พลิกชีวิตของตนเพียงชั่วข้ามคืน จะมีสักกี่คนกันเล่า ที่ได้รับอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ โลกนี้คงปราศจากเสียงร้องไห้คร่ำครวญ คงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะแห่งความสุข เพราะสมปรารถนา ได้รับสิ่งต่างๆ เพียงแค่การร้องขอ ด้วยการตัดสินใจบน บันานศาลกล่าวต่อสิ่งที่เรียกว่า “ศักดิ์สิทธิ์” ชีวิตจะง่ายตายอย่างนั้นเชียวหรือ

ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญผลลงบังเกิดแก่ผู้มีความเพียรพยายามบนความถูกต้องตามทำนองคลองธรรมตลอดกาลเป็นนิตย์ เทอญ

เจริญพร

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลิโต

รองประธานมูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเขาล้างพัฒนา

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

ครั้งหนึ่งในชีวิตที่คุณจะมีโอกาสได้ร่วมขรรโสดพุทธศาสนา

เรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา เป็นส่วนหนึ่งในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยการร่วมสมทบทุนจองโฉนดที่ดิน เพื่อสร้างพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และสังฆเวชนียสถาน ๔ ตำบล ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

ตารางวา ละ ๙๙๙ บาท

รับของที่ระลึกการบริจาค พร้อมโฉนดและใบอนุญาตนาบัตร์(ลดภาษี)

ใบจองที่ดิน
 1. ชื่อผู้จอง: _____
 2. ที่อยู่: _____
 3. โทรศัพท์: _____
 4. อีเมล: _____
 5. เลขที่โฉนด: _____
 6. เลขที่ใบอนุญาต: _____
 7. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 8. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 9. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 10. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 11. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 12. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 13. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 14. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 15. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 16. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 17. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 18. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 19. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 20. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 21. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 22. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 23. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 24. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 25. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 26. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 27. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 28. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 29. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 30. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 31. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 32. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 33. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 34. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 35. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 36. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 37. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 38. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 39. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 40. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 41. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 42. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 43. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 44. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 45. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 46. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 47. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 48. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 49. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 50. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 51. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 52. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 53. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 54. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 55. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 56. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 57. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 58. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 59. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 60. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 61. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 62. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 63. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 64. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 65. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 66. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 67. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 68. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 69. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 70. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 71. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 72. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 73. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 74. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 75. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 76. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 77. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 78. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 79. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 80. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 81. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 82. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 83. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 84. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 85. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 86. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 87. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 88. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 89. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 90. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 91. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 92. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 93. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 94. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 95. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 96. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 97. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 98. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 99. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____
 100. เลขที่โฉนดที่ดิน: _____

ตะกรุด

หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี

พระพุทธเจ้าน้อย
ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

- ๑ ตารางวา รับ ตะกรุด
- ๕ ตารางวา รับ หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี
- ๑๐ ตารางวา รับ พระพุทธเจ้าน้อย ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

ติดต่อแจ้งความจำนงสั่งจองที่ดิน ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๐๐

